

VELVET

music | art | cinema | fashion | football | events

Lipton Λευκό Τσάι. Το σπανιότερο τσάι.

Reportage

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Joseph Losey: Harold Pinter's best friend | State of Independence | Miranda July haunts my dreams

Guestroom | Lucky 13 Questionnaire

art./12

b-sides./20

Girl Power | Arcade Fire | What would have happened if... | D.I.Y. scene 77-82 | Pick-up

size./26

The other final

kick-off./28

pot pourri./30

VELVET
τεύχος.07 / νοέμβριος 05
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διεύθυνση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωάνες
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωράκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφήμιση:
Κατερίνα Ζωγράφου

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρης Ιωάνες
(art)
Ξένια Καλπακτσόγλου
Χριστόφορος Μαρίνος
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίκπρας
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσέας Νικητιανός
Γιάγκος Κολιοπάνος
(size)
Asako Masunouchi
(kick-off)
Αντρέας Κίκπρας

Επίσης έγραψαν:
Ηλίας Παπαζαχαρίας
Dr. Faux
Νίκος Λιάσκας
Δάφνη Δραγώνα
Μαριλένα Σαλαμάνου
Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
T / F: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

Fuck Forever

velvet mornings./02

www.elementskateboards.com

connect.

www.sportservice.gr
210-8955213

SANTA PARA SIEMPRE

Το βλέμμα του στον περίφημο προημιτελικό με την Αγγλία στο Mexico '86 της στιγμή που παίζει το God Save the Queen (το πρωτότυπο) τα λέει όλα: «hijos da puta, τώρα θα σας πηδήξω!». Το 'πε και το 'κανε! Το ίδιο είπε, σκασμένος στα γέλια, και σε μια πρόσφατη εκπομπή της ιταλικής τηλεόρασης με φάρσες σε celebrities, στο συνεργείο που τον έβαλε να ρίξει μια μπαλιά του γκολφ σε ένα προιονισμένο γεφυράκι πάνω από μια λιμνούλα κι ενώ είχε σκάσει στο νερό, πιο ντρούλης παρά ποτέ. Ο μεγαλύτερος εν ζωή Άγιος έγινε 45 χρονών και σήμερα δείχνει παλαβό τζόβενο. Χρόνια πολλά Diego!

DIEGO MARADONA

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Άρης Ιωνάς: μπαλαριστάς, μπαλαριστάς... τι ΜΠΑΛΑ είναι αυτή, ρε;

Οδυσσέας Νικητιανός: Καλός ο Diego, αλλά ο Βάσια ήταν καλύτερος!

Νατάσα Γιαννιράκη: Touched by the hand of God.

Ξένια Καλπακτσόγλου: Για τον συγκεκριμένο παίκτη έχω ακριβώς την ίδια άποψη με τον συνάδερφο Αντρέα Κίκηρα!

Ηλίας Παπαζαχαρίας: ...είχε ο Jimmy Reed ένα κομμάτι με τίτλο HIGH AND LONESOME.

Λάκης Ιωνάς: Diego is Football and Football is Life.

Άντα Θεοδωρακάκη: Μεγάλος.

Χριστόφορος Μαρίνος: Το πρότυπο του αθλητή, μέσα και έξω από τα γήπεδα! Και όπως μάλλον θα επισημάνουν και κάποιοι εδώ, κλάσεις ανώτερες από τον ξενέρωτο Πελέ.

Ειρήνη Ζωγράφου: Deus ex machina.

Δάφνη Δραγώνα: Viva Diego! Viva Argentina!

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Χρροόννια Πποολλάά--μπριμπίμπριμπίμ--

Asako Masunouchi: Ma..na..mara...? He's completely out of my world!

Νίκος Λιάσκας: Ο Θεός έβαλε το χέρι του... ο Ντιέγκο τις γραμμές!!! ...μεγάλος παικταράς, κολοσσός!!!

Αντρέας Κίκηρας: Έκανε στην πραγματικότητα αυτό που ο Πελέ υποσχέθηκε στην ταινία, αλλά έμεινε στα λόγια («θα τους περάσω όλους και θα βάλω γκολ»)!

Ένα νέο, φρέσκο και ριζοσπαστικό τμήμα γεννιέται στο φετινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης, οι Ημέρες Ανεξαρτησίας. Το όνομά του παίζει με τον τίτλο ενός διάσημου μπλοκμπάστερ και υπονοεί τον κινηματογράφο των ανά τον κόσμο ανεξάρτητων δημιουργών. Προτίθεται να συγκεντρώσει διαφορετικές μεταξύ τους ταινίες, τόσο σε θεματική όσο και σε γεωγραφική προέλευση, αλλά και σε γραφή. Εστιάζει στους νέους δημιουργούς, χωρίς αυτό να αποκλείει παλιότερους σκηνοθέτες,

κρίση του– συνεχίζει να μας τροφοδοτεί με νέα ταλέντα. Στο πλαίσιο της ανάδειξης «νέων φωνών», παρουσιάζονται ξεχωριστά πορτρέτα ανερχόμενων δημιουργών, κάτω από τον τίτλο Κάποιος να τους προσέχει / Someone to watch. Φέτος παρουσιάζονται οι ακόλουθοι δημιουργοί: Η Miranda July, μια video artist που σαγήνευσε τις Κάννες με το κινηματογραφικό ντεμπούτο της You and Me and Everyone we Know. Ο Jerome Bonnell, του οποίου η συμμετοχή στο Βερολίνο με το Les Yeux Clairs ενίσχυσε ακόμη

κινείται επιδέξια ανάμεσα στην εμπορικότητα και την καλλιτεχνική αξία. Έχοντας χαρακτηριστεί ως ο Κορεάτης David Lynch, ο Kim Ji Woon εξελίσσει το είδος του θρίλερ εμπλουτίζοντάς το με υπνωτικές, υπαινικτικές εικόνες και έναν στιλιζαρισμένο ψυχολογικό τρόπο δίνοντας άλλη διάσταση στο μεταφυσικό σύμπαν του έργου του. Θα προβληθούν οι ταινίες του Bittersweet life μια neo noir ταινία που παίχτηκε στις Κάννες εκτός διαγωνιστικού, το ατμοσφαιρικό θρίλερ Tale of two sisters, η εκκεντρική κωμωδία The

γιακούζα είδους, με τη σοκαριστική βία, το σαρκαστικό χιούμορ και την πολύχρωμη, συμβολική, αλά Pop Art φωτογραφία του. Θα προβληθούν οι ταινίες Branded to kill, Youth of the beast, Tokyo drifter, Story of a prostitute, Pistol opera, Princess Raccoon και Tsigoineruwaizen. Οι διοργανωτές των Ημερών Ανεξαρτησίας μας ετοιμάζουν και μια προβολή - έκπληξη. Το μόνο στοιχείο που αποκαλύπτουν είναι πως η εν λόγω ταινία σχετίζεται με τη μουσική. Για όλα αυτά λοιπόν, υπομονή μέχρι το φεστιβάλ!

camera./08

STATE OF INDEPENDENCE

της Νατάσας Γιανναράκη

η δουλειά των οποίων παραμένει άγνωστη στο ευρύ κοινό. Το πρόγραμμα των Ημερών Ανεξαρτησίας θα περιλαμβάνει μία κεντρική ενότητα είκοσι περίπου ταινιών που θα καθορίζει την ταυτότητα του τμήματος και θα ονομάζεται Id. Ένα μικρότερο τμήμα, υπό τον τίτλο «Νέοι Αμερικανοί / Young Americans», είναι αφιερωμένο συγκεκριμένα στις νέες φωνές του ανεξάρτητου αμερικανικού σινεμά, το οποίο –παρά την για πολλούς

περισσότερο το ενδιαφέρον που είχε προκαλέσει με το ντεμπούτο του Le Chignon d' Olga (Βραβείο FIPRESCI στο Διεθνές Φεστιβάλ του Σικάγο, 2003). Ο Andrew Bujalski, ο οποίος με τη δεύτερη ταινία του Mutual Appreciation αναμένεται να δικαιώσει το βραβείο που είχε κερδίσει από τα Independent Spirit Awards για το πρώτο του έργο Funny Ha-Ha. Δύο βασικά αφιερώματα σε καθιερωμένους δημιουργούς περιλαμβάνονται στο φετινό κύκλο των Ημερών Ανεξαρτησίας. Το ένα αφορά στον Κορεάτη Kim Ji Woon, έναν σκηνοθέτη που

foul king και η μαύρη κωμωδία A quiet family. Το δεύτερο επιχειρεί να φωτίσει το έργο του 80χρονου Ιάπωνα Seijun Suzuki. Παρ'ότι έχει επηρεάσει από τον Jim Jarmusch και τον Wong Kar Wai έως τον John Woo και τον Quentin Tarantino είναι παραγνωρισμένος στη χώρα του και η δουλειά του μόλις πρόσφατα άρχισε να γίνεται αποδεκτή για την καλλιτεχνική αλλά και την ψυχαγωγική της ποιότητα. Έχοντας συγκριθεί με τον Sam Fuller και τον Mario Bava, ο Suzuki ανέτρεπε ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '50 τους κανόνες του γκάνγκστερ-

Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης γίνεται στις 18-27 Νοεμβρίου. Για περισσότερες πληροφορίες www.filmfestival.gr

MIRANDA JULY HAUNTS MY DREAMS

Η Miranda July είναι ένα ξεχωριστό και πολυτάλαντο πλάσμα. Στα 31 της χρόνια έχει καταφέρει τόσα όσα άλλοι καταφέρνουν σε μια ζωή.

της Νατάσας Γιανναράκη

Η Miranda July μεγάλωσε στην πανεπιστημιούπολη Berkeley της California και κατόπιν μετακόμισε στο Portland του Oregon. Εσκεμμένα απέφυγε κάποια πολύβουη πόλη όπως η Νέα Υόρκη για να μπορέσει να συγκεντρωθεί στο καλλιτεχνικό της έργο. Και τα κατάφερε περίφημα. Οι μικρού μήκους ταινίες της (Haysha Royko, The Amateurist, Nest of Tens, Getting Stronger Every Day) έχουν προβληθεί σε μέρη όπως το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης και το Guggenheim. Οι multi-media περφόρμανς της (Love Diamond, The Swan Tool, How I Learned to Draw) έχουν παρουσιαστεί σε μέρη όπως το Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης στο Λονδίνο (ICA) και το The Kitchen στη Νέα Υόρκη. Διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί στα The Paris Review και The Harvard Review και οι ραδιοφωνικές της περφόρμανς παίζονται στο The Next Big Thing του σταθμού NPR. Το 2004 συμμετείχε στη Μπιενάλε του Μουσείου Whitney με το web project learningtoloveyoumore.com.

Έφτασε όμως η ώρα η Miranda July να γίνει γνωστή και στο ευρύ κοινό χάρη στο νέο της δημιούργημα, την ταινία «Εγώ κι εσύ και όλοι όσοι ξέρουμε». Η July έγραψε το σενάριο, σκηνοθέτησε και πρωταγωνιστεί στην ταινία, η οποία προβλήθηκε στο φεστιβάλ του Sundance τον Ιανουάριο, όπου απέσπασε ειδικό βραβείο πρωτοτυπίας, και στις Κάννες, όπου κέρδισε τη Χρυσή Κάμερα.

Το «Εγώ κι εσύ και όλοι όσοι ξέρουμε» αφηγείται με εξαιρετικά άμεσο και οξυδερκή τρόπο την περιπέτεια της καθημερινής επαφής των ανθρώπων που προσπαθούν να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο σε ένα περιβάλλον μοναξιάς και αποσύνδεσης. Το alter ego της July Κριστίν είναι μια μοναχική καλλιτέχνης και σωφέρ ηλικιωμένων που προσπαθεί να προωθήσει τη δουλειά της στο υπεροπτικό εικαστικό κύκλωμα και χρησιμοποιεί τα φανταστικά της οράματα για να προσελκύσει το αντικείμενο του πόθου της, το Ρίτσαρντ, πρόσφατα χωρισμένο πωλητή παπουτσιών και πατέρα δύο αγοριών. Παρ' ότι εκείνος ονειρεύεται να του συμβούν υπέροχα πράγματα, πανικοβάλλεται όταν γνωρίζει την Κριστίν και αυτή τον διεκδικεί. Ο εξάχρονος γιος του Ρόμπι είναι πιο ριψοκίνδυνος καθώς ανταλλάσσει τολμηρά μηνύματα μέσω ίντερνετ με μια μεσήλικη γυναίκα, ενώ ο δεκατετράχρονος αδελφός του Πίτερ είναι το θύμα σεξουαλικών πειραματισμών των κοριτσιών της γειτονιάς.

Το «Εγώ κι εσύ και όλοι όσοι ξέρουμε» ακολουθεί την παράδοση ταινιών όπως το Mag-nolia, Crash και Short Cuts, ταινίες για μοναχικές ψυχές των οποίων οι δρόμοι διασταυρώνονται τυχαία. Όπως ειθισται, η μοίρα των χαρακτήρων της July παραμένει αδιευκρίνιστη. Εκεί όμως που η July διαφοροποιείται είναι στην ικανότητά της να εντοπίζει το υπερβατικό στοιχείο στην

καθημερινότητα. Στη θέση της ειρωνείας αντιπαραθέτει την τρυφερότητα και το χιούμορ. Παρ' ότι οι χαρακτήρες της είναι γεμάτοι ανασφάλειες και μοιάζουν εύθραυστοι και αδέξιοι, παραμένουν απτόητοι και οι προσπάθειές τους να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο είναι θαρραλέες, συγκινητικές και συχνά ξεκαρδιστικές.

Θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε το «Εγώ κι εσύ και όλοι όσοι ξέρουμε» στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης στα πλαίσια του αφιερώματος στην καλλιτέχνη που παρουσιάζει το νεοσύστατο τμήμα του Φεστιβάλ «Ημέρες Ανεξαρτησίας». Το αφιέρωμα περιλαμβάνει και τις τέσσερις ταινίες μικρού μήκους της July. Το πιο συναρπαστικό απ' όλα είναι ότι η ίδια η σκηνοθέτις θα παρευρεθεί στις προβολές για να παρουσιάσει το έργο της και να απαντήσει στις ερωτήσεις μας!

www.mirandajuly.com

camera./09

ΕΠΙΣΗΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ 2005

Η **amafilms** ΜΕ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ
ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΦΗΣΕ ΑΦΩΝΟΥΣ ΠΕΡΥΣΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ
OLD BOY

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

«Ο Βιρτουόζος Παρκ κλείνει ιδανικά την Τριλογία της Εκδίκησης με ένα αξέχαστο φιλμ υψηλών προδιαγραφών στο ύφος του Old Boy». - *Cine Click Italy*

«Εκτός από την εντυπωσιακά κινηματογραφημένη βία αυτή η εκθαμβωτική ταινία εξερευνά τις πνευματικές συνέπειες της εκδίκησης. Με αυτήν την θρυλική τελική εκδοχή για την εκδίκηση ο cult σκηνοθέτης Τσαν Γουκ Παρκ δημιουργεί την καλύτερη ταινία της καριέρας του». - *Film Society*

«Ποιος Ταραντίνο; Τσαν Γουκ Παρκ! Ποτέ ο Ταραντίνο, δεν θα μπορούσε να δώσει σε μια τόσο ακραία και βίαιη ιστορία το ρεαλισμό, τα μυστικιστικά στοιχεία και την αυθεντικότητα που έχει «Η Εκδίκηση μιας Κυρίας». - *Film Film Italy*

«Η «Lady Vengeance» είναι έργο ενός μεγάλου καλλιτέχνη που βρίσκεται στην κορυφή και όλα του τα φιλμ κόβουν την ανάσα. Μακάβριο στον υπέρτατο βαθμό, καλύτερο τεχνικά από το «Old Boy», το ιδανικό κλείσιμο της Τριλογίας της Εκδίκησης». - *Korean Movie Reviews*

«Όσο και αν προσπαθήσετε δεν θα βρείτε καμία αμερικάνικη ταινία, τέτοιου είδους που θα καταφέρει να σταθεί δίπλα στο τελευταίο κομμάτι της «Τριλογίας της Εκδίκησης» του Παρκ. - *The New York Times*

«Η αποθέωση της τέχνης του Παρκ, που περπατά πάντα σε τεταμένο σχοινί φοράει κόκκινο μακιγιάζ και τολμά να μπει στην ψυχολογία μιας γυναίκας που μόνη της επιδίωξη είναι η εκδίκηση». - *Toronto International Film Festival*

«Μια από τις πιο αναμενόμενες ταινίες της χρονιάς δικαίωσε πλήρως τις προσδοκίες και κλείνει ιδανικά την τριλογία της εκδίκησης. Χωρίς καμία εξαίρεση οι ερμηνείες είναι σε απίστευτα υψηλό επίπεδο». - *Variety*

«Η Τριλογία του Παρκ κλείνει ιδανικά με ένα φιλμ απίστευτης έντασης που σε κρατάει κολλημένο στην καρέκλα σου ακόμα και αρκετή ώρα μετά το τέλος της προβολής». - *Hollywood News*

«Αυτό το εξαιρετικά βίαιο φιλμ, με την υπερβολικά μπαρόκ αισθητική του αποτελεί ένα έργο τέχνης με τη σφραγίδα ενός από τους μεγαλύτερους βιρτουόζους του καιρού μας». - *The Hollywood Reporter*

«Το βίαιο αριστούργημα του Τσαν Γουκ Παρκ αντιμετωπίστηκε με λατρεία μετά την προβολή του στο φεστιβάλ της Βενετίας αφού όταν έπεσαν οι τίτλοι όλοι σηκώθηκαν όρθιοι και για περισσότερα από πέντε λεπτά δε σταμάτησαν να χειροκροτούν». - *Global*

CHENMED

Μια συγκλονιστική ταινία του
Τσαν-Γουκ Παρκ
("OLD BOY")

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
SYMPATHY FOR LADY VENGEANCE

ΑΠΟ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2005 ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Σ' αυτό το τεύχος, με αφορμή την πρόσφατη κυκλοφορία του GUESTROOM και τη συνέντευξη που μας παραχώρησαν οι δύο εκδότες του, οι επιμελήτριες και εικαστικοί Maria Benjamin (γ. Εδιμβούργο, 1972) και Ruth Höflisch (γ. Μόναχο, 1976), αποφασίσαμε να ασχοληθούμε λίγο πιο εκτεταμένα με τις εκδόσεις και τα περιοδικά σύγχρονης τέχνης που κυκλοφορούν ανά τον κόσμο. Εκτός από τα κλασικά και μη εξαιρετέα - **Frieze** (www.frieze.com), **Parkett** (www.parkettart.com), **Art Monthly** (www.art-monthly.co.uk), **Art Review** (www.art-review.com), **Art Forum** (www.artforum.com), **Tema Celeste** (www.temaceleste.com), **Flash Art** (www.flashartonline.com), **Contemporary** (www.contemporary-magazine.com), **Texte zur Kunst** (www.textezurkunst.de), **ARTPRESS** (www.artpress.com)- που μπορείτε να τα προμηθευτείτε από τα μεγάλα βιβλιοπωλεία της πόλης, πολλά από αυτά που σας προτείνουμε εδώ έχετε τη δυνατότητα -αν μη τι άλλο- να τα δείτε στο internet και να πάρετε μια ιδέα. Καλή ανάγνωση!

Πώς προέκυψε η έκδοση GUESTROOM;

Η ιδέα για το guestroom προέκυψε το διάστημα που σπουδάσαμε στο Λονδίνο, στην Καλών Τεχνών, και ήμασταν συγκατοίκοι. Και οι δύο θέλαμε να κάνουμε τις δικές μας εκδόσεις και η δημιουργία μιας έκδοσης με projects μάς φαινόταν πολύ πιο ενδιαφέρουσα προσέγγιση από το να έρθουμε αντιμέτωπες με το ήδη υπάρχον σύστημα των γκαλερί. Εκ των πραγμάτων εκείνη την περίοδο δεν υπήρχε και δυνατότητα να έχουμε ένα δικό μας χώρο και θεωρήσαμε την περιεκτικότητα που προσφέρει ένα βιβλίο/μια έκδοση σαν την καλύτερη εναλλακτική λύση. Επιπλέον μας ενδιαφέρει να αντιμετωπίζουμε γενικά τα βιβλία περισσότερο σαν φορητά περιβάλλοντα και να δημιουργήσουμε μια κατάσταση που θα διεκδικούσε το δικό της χώρο: δηλαδή ούτε ένα περιοδικό τέχνης με την παραδοσιακή έννοια, ούτε και έναν κατάλογο έκθεσης που θα παρουσίαζε ένα συγκεκριμένο show. Το διαφορετικό χρονικό πλαίσιο και η ζωή μιας έκδοσης αν συγκριθεί, παραδείγματος χάριν, με μια ομαδική έκθεση μας δίνει τη δυνατότητα να εξερευνήσουμε διαφορετικούς τρόπους συνεργασίας. Σε ένα άλλο επίπεδο επίσης, η ιδέα του διαλόγου ήταν εξαρχής απαραίτητη προϋπόθεση της δημιουργίας του

guestroom και παράλληλα ήταν κάτι που και οι δύο, ως καλλιτέχνες, επιθυμούσαμε να διατηρήσουμε.

Κατά πόσο οι δραστηριότητες των καλλιτεχνών ως δημιουργών τέτοιου τύπου πρωτοβουλιών διαφέρει από αντίστοιχες πρωτοβουλίες επιμελητών;

Ως καλλιτέχνες είμαστε μάλλον ενθουσιασμένοι τόσο με τη διαδικασία δημιουργίας ενός project όσο και με την τελική παρουσίασή του, μιας και αυτά τα δύο είναι άμεσα συνδεδεμένα. Από την άλλη, αφετηρία για έναν επιμελητή είναι το τελικό έργο τέχνης. Στο τελευταίο τεύχος του guestroom προσπαθήσαμε να ενσωματώσουμε αυτή τη διαδικασία εμπλοκής μας σε όλα τα επίπεδα, δημιουργώντας μια προσωρινή ομάδα καλλιτεχνών προτού επιμεληθούμε την έκδοση με σκοπό να διερευνήσουμε κατά πόσο ο καθένας θα μπορούσε να πάρει μέρος ή να αποτελέσει ένα είδος «αυτόπτη μάρτυρα» σχετικά με τη

διαδικασία των συναδέλφων του αλλά και τη δημιουργία της τελικής έκδοσης/έκθεσης.

Σε μια πόλη σαν το Λονδίνο πώς περιμένετε να λειτουργήσει η ιδέα σας σχετικά με μια τοπική παραγωγή όπως την εννοείτε;

Όταν μιλάμε για «τοπική παραγωγή» περισσότερο αναφερόμαστε στο συγκεκριμένο χώρο που δημιουργούμε προκειμένου να πραγματοποιήσουμε τα projects μας και παράλληλα στο κατά πόσο το Guestroom μπορεί να αποτελέσει μέρος μιας τοπικής δομής, με την έννοια ότι εκδίδεται/παράγεται σε μια συγκεκριμένη πόλη. Η επιθυμία μας να πειραματιστούμε με την ιδέα της καλλιτεχνικής κοινότητας αναπόφευκτα συμπεριλαμβάνει και την έννοια της δημιουργίας ενός «σκηνικού πλαισίου» (locale), αλλά αυτό μπορεί (και έχει ήδη γίνει στο παρελθόν από ανάλογες κινήσεις) να ξεπεράσει όποιους περιορισμούς προκύπτουν από την ίδια την πόλη του Λονδίνου.

Μέχρι τώρα έχετε συνεργαστεί με διάφορες ανεξάρτητες εκδόσεις και έχετε λάβει μέρος σε projects σχετικά με την έννοια του αρχείου όπως το Revolver του Christoph Keller στη Φρανκφούρτη. Ποια είναι η άποψή σας για την έννοια του αρχείου στη σύγχρονη τέχνη;

Υπάρχει φυσικά ο κλασικός τρόπος αρχειοθέτησης των εκδόσεων, αλλά η έννοια της έκδοσης ως μορφή τέχνης έχει ελάχιστα σημεία διανομής και πολλές φορές πρόκειται για μη κερδοσκοπικές πρωτοβουλίες. Υπ' αυτή την έννοια το αρχείο του Revolver αποτέλεσε από την αρχή μία πολύ σημαντική πλατφόρμα για δουλειές και projects τα οποία, κάτω από άλλες συνθήκες, θα ήταν πολύ δύσκολο να γνωρίσουμε. Και όπως το Revolver πολλά από αυτά τα αρχεία ταξιδεύουν, στίνονται εγκαταστάσεις με τις εκδόσεις καλλιτεχνών, με αποτέλεσμα να επιστρέφουν στο χώρο της γκαλερί και να ξεφεύγουν από μια συμβατική παρουσίαση, δηλαδή σε μια βιβλιοθήκη. Υπάρχει ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον σε αυτό που ονομάζεται «έκδοση ως μορφή τέχνης» όπως το λονδρέζικο Publish and Be Damned που συνδυάζει αρχεία με εκδοτικά

fairs και με τον τρόπο αυτό η συγκεκριμένη δραστηριότητα όχι μόνο οριοθετεί το χώρο της, αλλά αποκτά και μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το κοινό.

Προγραμματίζετε μια σειρά από projects που βασίζονται σε μια ιδέα επιμέλειας βιβλιοθήκης από ανερχόμενους καλλιτέχνες που θα παρουσιάσουν τι έχουν/θα ήθελαν να έχουν στην βιβλιοθήκη τους. Πείτε μας τα 3 βιβλία που η καθημέρι σας πρέπει να έχει πάντα στη βιβλιοθήκη της;

Maria: Vladimir Nabokov, Despair, N.W.P. Barbellion, Journal of a Disappointed Man και Albert Camus, The Outsider.
Ruth: Το ενδιαφέρον μου για τις βιβλιοθήκες έχει περισσότερο να κάνει με τη σειραϊκότητα και την ιδιοποίηση συγκεκριμένων μοτίβων και πως αυτά επανεξετάζονται μέσω της μυθοπλασίας και του non-fiction. Όσο για την προσωπική μου βιβλιοθήκη είναι σχεδόν αδύνατο να αποφασίσω για τρία μόνο βιβλία, αλλά αν ήταν έτσι τα πράγματα σίγουρα θα συμφωνήσω με τις επιλογές της Maria και θα προσθέσω τα εξής: Short Stories του Raymond Carver, κάτι από J. D. Salinger, και από Borges το The Library of Babel.

Περιγράψτε μας το τελευταίο σας project-έκδοση.

Το τελευταίο μας project ονομάζεται Archipelago (Αρχιπέλαγος). Ουσιαστικά, καλέσαμε 8 καλλιτέχνες σε ένα φανταστικό τόπο, το Archipelago, και ο καθένας ήταν... ένα νησί! Για κάποιους μήνες επικοινωνήσαμε μεταξύ μας με γράμματα, συζητώντας ιδέες και προτείνοντας projects. Όλη αυτή η διαδικασία αποτέλεσε τη βάση για το τελευταίο τεύχος του GUESTROOM που ονομάζεται «Static Commotion». Η συγκεκριμένη έκδοση αποτελεί από τη μια ένα ντοκουμέντο της διαδικασίας που προηγήθηκε αλλά και ένα πείραμα πάνω σε αυτό το φανταστικό τόπο-νησί και στις αλληλεπιδράσεις μιας επιλεγμένης ομάδας καλλιτεχνών.

Πρόσφατα το GUESTROOM μετακόμισε στο ανατολικό Λονδίνο και συγκεκριμένα σε μια βηρίνα μαγαζιού στην περιοχή του Dalston. Πώς σκοπεύετε να χρησιμοποιήσετε αυτόν το χώρο;

Ο συγκεκριμένος χώρος είναι μια ευχάριστη εξέλιξη για μας -δεν πρόκειται όμως να τον χρησιμοποιήσουμε σαν γκαλερί. Ούτως ή άλλως ήδη υπάρχουν περισσότερες από αρκετές στην πόλη. Σκοπός μας είναι να λειτουργήσει περισσότερο πειραματικά φιλοξενώντας μικρής διάρκειας εκθέσεις που θα βασίζονται περισσότερο σε εκδηλώσεις, όπως το project με τις βιβλιοθήκες ανερχόμενων καλλιτεχνών που αναφέραμε, αλλά και βραδιές με προβολές, ζωντανές συναυλίες. Προγραμματίζουμε επίσης να δημιουργήσουμε το δικό μας αρχείο με εκδόσεις καλλιτεχνών, περιοδικά και fanzines, με σκοπό να είναι ανοικτό και το κοινό να έχει τη δυνατότητα να το συμβουλευτείται.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σας εκδόσεις/περιοδικά τέχνης;

Maria: Λατρεύω τις bootleg σειρές Horace Walpole του καλλιτέχνη Pablo Bronstein.
Ruth: Διαβάζω πολλές και διαφορετικές εκδόσεις για πολλούς και διαφορετικούς λόγους. Νομίζω οι πιο αγαπημένες είναι το Cabinet και το αυστραλέζικο Pataphysics.

2. Το περιοδικό **BIDOUN** (που στα αραβικά σημαίνει "ΧΩΡΙΣ") δημιουργήθηκε με σκοπό να αποτελέσει μια πλατφόρμα για ανοικτό διάλογο και ανταλλαγή απόψεων σχετικά με την τέχνη και τον πολιτισμό στη Μέση Ανατολή. Εκδίδεται στη Νέα Υόρκη από το φθινόπωρο του 2003. Περισσότερες πληροφορίες για το περιεχόμενο και πώς μπορείτε να γίνετε συνδρομητές θα βρείτε στο www.bidoun.com

3. Αν θέλετε να ενημερωθείτε για τη σύγχρονη εικαστική παραγωγή στην Ιρλανδία υπάρχει το περιοδικό **CIRCA**. Εκδίδεται 3 φορές το χρόνο και περιλαμβάνει κριτικές, παρουσιάσεις, συνεντεύξεις ενώ δεν λείπουν και άρθρα/παρουσιάσεις σχετικά με διεθνείς εκθέσεις, νέα κ.λ.π. Το τεύχος του φθινοπώρου 2005 (#113) κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο. Πληροφορίες και στο www.recirca.com

4. Το αμερικάνικο **Juxtapoz** παρουσιάζει νεότερους και ολίγον underground καλλιτέχνες. Το ιδιαίτερο στοιχείο που πιθανώς να σας κάνει να το αναζητήσετε είναι ότι αποτελεί ένα ιδανικό παράδειγμα για το πώς μπορείς «παντρέψεις» τα εικαστικά με τη street culture με έναν πολύ ξεχωριστό τρόπο. Για του λόγου το αληθές επισκεφτείτε το www.juxtapoz.com

1. **To WeAreTheArtists** είναι μια δωρεάν εφημερίδα που εκδίδει ο Oliver Kiemayer σε συνεργασία με το k3 project space (Zurich) και διανέμεται δωρεάν σε μουσεία, ιδρύματα και γκαλερί ανά τον κόσμο. Ουσιαστικά αποτελείται από email updates καλλιτεχνών που γράφουν για το τι τους αρέσει, τι κάνουν, σχόλια με αφορμή μεγάλες διοργανώσεις που πραγματοποιούνται στη χώρα τους κ.λ.π. Από το 4ο τεύχος στις κεντρικές σελίδες παρουσιάζεται και ένα project καλλιτέχνη σε επιμέλεια του k3 project space. Την εφημερίδα μπορείτε να την κατεβάσετε σε μορφή pdf και από τον διαδικτυακό τόπο www.wearetheartists.net

5. Το **K48** είναι ίσως το πιο cool περιοδικό τσέπης που κυκλοφορεί. Ένας μίνι τόμος 196 σελίδων με δουλειές ανερχόμενων καλλιτεχνών, εξαιρετικές φωτογραφίες, τρελά κείμενα, φοβερά graphics και μερικές φορές ένα CD με... αντίστοιχου χαρακτήρα μουσική. Ξεφυλλίζοντάς το σου δίνει την αίσθηση ενός βιβλίου σημειώσεων από geniuses! Κάθε τεύχος έχει ένα ξεχωριστό θέμα και κυκλοφορεί σε 3000 αντίτυπα. Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί 5 τεύχη και τα 3 πρώτα είναι ήδη εξαντλημένα! Ό,τι προλάβετε στο www.K48rules.com.

6. Το **Artrumour** (ή αλλιώς το Ciao της σύγχρονης τέχνης στην Αγγλία) ξεκίνησε στις αρχές του 2000 από αγνώστους που διατηρούν την

ανωνυμία τους ενώ γνωρίζουν όλους τους επώνυμους! Πρόκειται για ένα email bulletin που λαμβάνεις σε ανύποπτο χρόνο και το περιεχόμενό του είναι εξαιρετικά καυτό! Η ομάδα του artrumour, που φαίνεται ότι έχει προσκλήσεις για τα καλύτερα εγκαίνια, ομιλίες, τραπέζια και πάρτι στην Αγγλία (αλλά και για διεθνείς διοργανώσεις τύπου Μπιενάλε Βενετίας), καταγράφει και περιγράφει με γλαφυρότατο τρόπο όλο το ποιον συνοδευόταν, ποιος μέθυσε και τι έκανε μετά, ποιος πήρε λεφτά από ποιον για κάνει το τάδε project, τι φορούσε η ενζενύ καλλιτέχνης κ.ο.κ. Αν και τελευταία

δεν είναι πολύ σταθερός ο ρυθμός που στέλνονται τα emails, αξίζει να γίνετε συνδρομητές για την πλάκα στο www.artrumour.com. Είναι και δωρεάν!

7. **Η Manifesta Journal** είναι μια διεθνής περιοδική έκδοση για τη σύγχρονη εικαστική παραγωγή και επιμέλεια εκθέσεων, που βασίζεται - κατά κύριο λόγο - στις ιδέες και τους στόχους της ομώνυμης νομαδικής μπιενάλε. Τα κείμενα επικεντρώνονται σε θέματα επιμέλειας, στρατηγικών, συνθηκών, πλαισίου και ερωτημάτων σχετικά με τη σύγχρονη τέχνη ενώ οι συνεργάτες περιλαμβάνουν εκτός από τους συνήθεις ύποπτους (Iara

Boubnova, Charles Esche, Okwui Enwezor, Slavoj Zizek, Francesco Bonami, Carlos Basualdo, Edi Muka, Nicolas Bourriaud, Hans Ulrich Obrist κ.α.) και νέους επιμελητές και κριτικούς οι οποίοι πολλές φορές προέρχονται από χώρες που βρίσκονται σε αυτό που ονομάζεται ευρύτερα «περιφέρεια». Το MJ εκδίδεται από το 2003 δύο φορές το χρόνο, στα Αγγλικά, από το International Foundation Manifesta (Ολλανδία) και τη Moderne Galerija Ljubljana (Σλοβενία). Στο www.manifesta.org μπορείτε να δείτε τις θεματικές των 4 προηγούμενων εκδόσεων (No1 «Revenge of the White Cube?», No2 «Biennials», No3 «Exhibition as a Dream», No4 «Teaching Curatorship») και να γίνετε επειγόντως συνδρομητές!

8. Το **Parachute** είναι μία από τις παλιότερες εκδόσεις για τη σύγχρονη τέχνη. Εκδίδεται από το 1975, τέσσερις φορές το χρόνο (Οκτώβριο, Ιανουάριο, Απρίλιο και Ιούνιο) στον Καναδά και είναι δίγλωσσο (Αγγλικά/Γαλλικά). Εκτός του ειδικού βάρους που δίνει στην παρουσίση της ποικιλομορφίας της εικαστικής δημιουργίας τόσο στο Τορόντο όσο και στο Κεμπέκ, περιλαμβάνει παρουσιάσεις και θεωρητικά κείμενα για τη σύγχρονη τέχνη διεθνώς καθώς και στίλνες για σινεμά, αρχιτεκτονική, μουσική κ.λ.π. Μία φορά το χρόνο, κυκλοφορεί και ένα τεύχος/αφιέρωμα σε μία εκκολλημένη «Μητρόπολη σύγχρονης τέχνης». Αναλυτικές πληροφορίες στο www.parachute.ca

9. Από το Τορόντο του Καναδά μας έρχεται επίσης άλλο ένα πολύ ενδιαφέρον περιοδικό για τη διεθνή σύγχρονη τέχνη και τα συμφραζόμενά της. Λέγεται **c magazine** και κυκλοφορεί από το 1984 τέσσερις φορές το χρόνο (Μάρτιο, Ιούνιο, Σεπτέμβριο και Δεκέμβριο). Τα ψαγμένα του άρθρα (π.χ. «Το Abu Ghraib και η μινιμαλιστική τέχνη») και οι αξιόλογοι συνεργάτες όπως η Chris Kraus ή ο Bruce La Bruce, το καθιστούν απαραίτητο ανάγνωσμα. Ένα μόνο

θα σας πω, το τελευταίο τεύχος έχει θέμα του την Ομαδική Μεταφυσική (Group Metaphysics), το οποίο είναι «κάτι σαν το ομαδικό σεξ, μόνο πιο φιλοσοφικό». Δεν κάνω πλάκα, δείτε και μόνοι σας: www.cmagazine.com

10. Κατεβαίνοντας λίγο πιο νότια φτάνουμε στο νεοϋορκέζικο παράδεισο των εναλλακτικών εκδόσεων και δη των καλλιτεχνικών. Από πού να ξεκινήσει κανείς και πού να τελειώσει. Ας ξεκινήσουμε τουλάχιστον με κάτι πιο εκρηκτικό. Το περιοδικό **BOMB** «εκρήγνυται» εδώ και 24 χρόνια στη Νέα Υόρκη και στις σελίδες του θα βρει κανείς συνεντεύξεις μεταξύ καλλιτεχνών όλων των ειδών: από ζωγράφους και ηθοποιούς μέχρι μουσικούς, σκηνοθέτες, συγγραφείς και ποιητές. Το τελευταίο του τεύχος (αισίως το 93ο) περιλαμβάνει μεταξύ άλλων και μια συνέντευξη του ζωγράφου Luc Tuymans. Μην ξεχάσετε πάντως να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα του περιοδικού (www.bombsite.com) προκειμένου να τσεκάρετε το πολύ καλό του αρχείο με συνεντεύξεις και κείμενα πάνω στα εικαστικά, τη μουσική, το θέατρο, τον κινηματογράφο και τη λογοτεχνία. Είναι must!

11. Αν στο c magazine βάζαμε μπροστά τον αριθμό 21 θα είχαμε ένα από τα πιο cool περιοδικά του 21ου αιώνα, τούτέστιν το **21C magazine** που εξέδιδε ο πολυπράγμων Paul D. Miller (DJ Spooky). Και λέμε «εξέδιδε» γιατί δυστυχώς κυκλοφόρησαν μόνο 2 τεύχη (το 2002 και το 2003 αντίστοιχα). Το περιοδικό που φιλοδοξούσε να γίνει το «μεταμεσονύκτιο ανάγνωσμα για τους extreme στοχαστές ανά τον κόσμο», παρόλη την υποστήριξη που είχε από μορφές όπως οι Erik Davis, Samuel Delaney, William Gibson, Peter Lunenfeld, Greil Marcus, Genesis P. Orridge και Bruce Sterling, δεν κατάφερε τελικά να αντιμετωπίσει τον 21ο αιώνα και υπέκυψε. Αξίζει όμως να ρίξετε μια ματιά σε αυτά τα ελάχιστα, μα άκρως ενδιαφέροντα άρθρα, που άφησε πίσω του: www.21cmagazine.com

12. Μένουμε λίγο ακόμα στη Νέα Υόρκη και συγκεκριμένα στο Μπρούκλιν για να ξεφυλλίσουμε το περιοδικό **Cabinet**, μια τετραμηνιαία επιθεώρηση για την τέχνη και την κουλτούρα που αξίζει και με το παραπάνω τα 10 δολάρια που πωλείται. Κάθε τεύχος του περιλαμβάνει και ένα αφιέρωμα σε επίκαιρα (sic) θέματα όπως η Αποτυχία, η Παιδική ηλικία, το Κακό, ο Εχθρός, τα Ζώα, ο Καιρός, η Θάλασσα, η Ιδιοκτησία, το Γέλιο κλπ. Το τελευταίο του τεύχος (το 18ο) επικεντρώνεται στα Φανταστικά Κράτη (Fictional States). Όσοι από σας ενδιαφέρεστε για μια πιο σοβαρή όσο και πειραματική ερμηνεία αυτού που λέμε «κουλτούρα», μην παραλείψετε να του ρίξετε μια ματιά, έστω και online: www.cabinetmagazine.org

13. Το νεοϋορκέζικο **tokion** είναι ένα πολύ στυλάτο life-style περιοδικό στα χνάρια των βρετανικών iD, THE FACE (πάει κι αυτό!) και Dazed & Confused, στο οποίο πού και πού μπορεί να βρει κανείς μια χαρά συνεντεύξεις και άρθρα για καλλιτέχνες όπως ο Richard Prince, η Yayoi Kusama και ο Matthew Barney. Έχει και ωραία ιστοσελίδα: www.tokion.com

14. Τώρα, για όσους ενδιαφέρονται για κάτι πιο πολιτικοποιημένο, δηλαδή μια έκδοση με μια πιο κριτική ματιά απέναντι στις τέχνες, υπάρχει το **The Brooklyn Rail** (Critical Perspectives on arts, politics & culture) το οποίο, όπως δηλώνει και το όνομά του, εκδίδεται στο Μπρούκλιν κάθε μήνα. Το τεύχος Οκτωβρίου έχει ένα κείμενάκι του Daniel Baird για την τελευταία δουλειά του Marcel Dzama και του Jon Rylpchuk ενώ στο τεύχος Σεπτεμβρίου μπορείτε να διαβάσετε για τη γκόθικ δουλειά του πολύ ανερχόμενου Banks Violette. Όλα αυτά στο www.brooklynrail.org

15. Τα καλύτερα περιοδικά για art & politics όμως θα τα βρει κανείς στην Ευρώπη. Το αυστριακό **Springerin** (www.springerin.de) είναι από τα καλύτερα στο είδος του και ένα από τα πιο έγκυρα, όπως επίσης και το αγαπημένο μας **mute** (www.metamute.com) που εκδίδεται από το Λονδίνο. Ανάμεσα στα πάμπολλα περιοδικά και φανζίν που μπορεί να βρει κανείς στη βρετανική πρωτεύουσα ενδιαφέρον παρουσιάζει το **Implicasphe** (An itinerary of meandering thought), μια τετραμηνιαία πειραματική έκδοση που επιμελούνται οι Cathy Haynes και Sally O'Reilly. Μια λονδρέζικη έκδοση για τη σύγχρονη τέχνη που κατά τη γνώμη μας εδώ και κάμποσα χρόνια κάνει εξαιρετική

δουλειά είναι το περιοδικό **Untitled** που βγάζουν οι καλλιτέχνες Mario Flecha και Olivia Plender. Κυκλοφορεί τέσσερις φορές το χρόνο έχοντας φτάσει αισίως τα 35 τεύχη. Το περιοδικό **The future** (www.thefuture-magazine.com) που εκδίδει ο τεχνοκριτικός JJ Charlesworth έκανε την εμφάνισή του το Σεπτέμβρη του 2004 με αφορμή την έκθεση των Bloomberg New Contemporaries στη Μπιενάλε του Liverpool. Από τότε όμως αγνοείται η τύχη του! Από το Liverpool, το Sheffield και το Manchester κυκλοφόρησε πρόσφατα και το

πρώτο τεύχος του **The International**, μια εφημερίδα που μπορούσε να βρει κανείς και στη Μπιενάλε της Κωνσταντινούπολης το Σεπτέμβριο και η οποία σκοπεύει να βγαίνει τέσσερις φορές το χρόνο. Λίγο πιο βόρεια, από τη Γλασκώβη εκδίδεται η εναλλακτική εφημερίδα **Variant** (www.variant.org.uk), η οποία διανέμεται δωρεάν σε διάφορα βιβλιοπωλεία και ιδρύματα τέχνης. Στη Σκωτία θα συναντήσει κανείς και το **Product** (www.product.org.uk), ένα περιοδικό με πιο γενική όμως θεματολογία αφού ανακατεύει τα εικαστικά με τη μουσική, τη λογοτεχνία και το σινεμά.

16. Το **The Believer** είναι ένα μηνιαίο περιοδικό το οποίο έχει εξ αρχής ένα φοβερό ατού: τα εξώφυλλά του τα σχεδιάζει ο κομιξιάς Charles Burns, γνωστός από το εξαιρετικό του κόμικ Black Hole. Από κει και πέρα, αν ξεθάψετε παλιά τεύχη του περιοδικού θα ανακαλύψετε συνεντεύξεις με πολλούς και καλούς μουσικούς (Bjork, Beck, Bob Mould, Yo La Tengo, Matmos, Eddie Vedder, Jack White, Beth Orton), σκηνοθέτες (Todd Solondz, Terry Gilliam), σύγχρονους στοχαστές (Slavoj Zizek, Mike Davis, Judith Butler) και φυσικά, τι άλλο, εικαστικούς

καλλιτέχνες (Eve Sussman, Raymond Pettibon, Eric Fischl, Kiki Smith, Tracey Emin). Κυκλοφόρησε το Μάρτιο του 2003 και διατηρείται ακμαίο: www.believermag.com

17. Από το Λος Άντζελες βγαίνει το περιοδικό **Textfield** (www.textfield.org), μια εξαμηνιαία έκδοση για την τέχνη, την αρχιτεκτονική, το ντιζάιν, τη μόδα και τη θεωρία. Μάλιστα, με το εν λόγω περιοδικό έχουν συνεργαστεί στο παρελθόν ο Ανδρέας Αγγελιδάκης και ο Άγγελος Πλέσσας.

18. Ένα από τα πιο cutting-edge περιοδικά μάς έρχεται από τη μακρινή Αυστραλία. Το όνομά του είναι **Pataphysics** (www.pataphysicsmagazine.com) και εκδίδεται από το 1989 ανά αραιά χρονικά διαστήματα. Στα μόλις εννέα τεύχη

του (το τελευταίο κυκλοφόρησε το 2003) θα βρείτε μπόλικη καλή θεωρία (Paul Virilio, Alain Joxe, Paolo Virno), art projects, έξιπνα questionnaires, καθώς και συνεντεύξεις με Larry Clark, Sylvere Lotringer, Albert Oehlen, Krzysztof Wodiczko, Timothy Leary, John Cage, Dave Hickey και άλλους. Όπως καταλάβατε και από τα ονόματα είναι ένα περιοδικό που αναμειγνύει την τέχνη με την επιστήμη, την αρχιτεκτονική, τον κοινωνικό χώρο και την οικολογία. Ας ελπίσουμε ότι ξαναβγεί κάποια στιγμή...

19. Ο Razvan Ion και ο Jan Fabre είναι δύο από τους πολλούς πια καλλιτέχνες που δραστηριοποιούνται και στο χώρο των εκδόσεων τέχνης. Ο πρώτος εκδίδει στη Ρουμανία το περιοδικό **artphoto** (www.artphoto.ro), το οποίο εστιάζει σε φωτογραφία, video art και new media, ενώ ο

δεύτερος εκδίδει στο Βέλγιο το περιοδικό **Janus** (www.janusonline.net). Το τελευταίο, 18ο τεύχος του Janus -το οποίο κυκλοφορεί τέσσερις φορές το χρόνο- έχει ως θέμα του «Το θέατρο των ιδεών». Από την εξαιρετικά δραστήρια στα εικαστικά Σλοβενία εκδίδεται το περιοδικό **Maska** (www.maska.si). Το τελευταίο τεύχος του φέρει τον τίτλο «Η αβάσταχτη ελαφρότητα της (καλλιτεχνικής) ελευθερίας»! και περιλαμβάνει μεταξύ άλλων

αναλύσεις διάφορων περφόρμανς που έλαβαν χώρα τον προηγούμενο χρόνο στη Σλοβενία.

20. Αν ανέβουμε λίγο προς τα βόρεια, στις εξίσου δραστήριες Σκανδιναβικές χώρες, θα συναντήσουμε αρκετά περιοδικά, μεταξύ των οποίων το τετραμηνιαίο **Merge** (www.mergemag.com) από τη Σουηδία, με θέματα πάνω στα εικαστικά, τη μουσική, την αρχιτεκτονική, το design, το σινεμά και τη φιλοσοφία, το εξαμηνιαίο **Framework** (www.framework.fi) από τη Φινλανδία και φυσικά το διμηνιαίο **NU: Nordic Art Review** το οποίο στην πορεία μετεξελίχθηκε σε **NU-E** (www.nu-e.nu), ένα online portal με κείμενα, νέα, καλλιτέχνες, curatorial projects καθώς και ένα αρκετά καλό αρχείο. Αλλά δύο πολύ καλά online περιοδικά τέχνης που αξίζει να αναζητήσετε είναι το **ARTmargins: Contemporary central and eastern European visual culture** (www.artmargins.com) και το **Artkrush** (www.artkrush.com) το οποίο "κυκλοφορεί" μάλιστα δύο φορές το μήνα. Το πρώτο του τεύχος εμφανίστηκε στις 9 Μαρτίου 2005 και ήδη μετράει 18 τεύχη. Ένα νέο και πολύ δυναμικό περιοδικό τέχνης!

Για όσους πάντως θέλουν να το ψάξουν ακόμα περισσότερο μπορούν να επισκεφθούν τις ιστοσελίδες: <http://www.bookstorming.com/revues.asp> (μεγάλη λίστα με περιοδικά τέχνης όλης της οικουμένης) <http://www.magculture.com> (απόψεις πάνω στο design των περιοδικών κ.λ.π.) <http://www.revolver-books.de> (στις εκδόσεις Revolver Books θα βρει κανείς πολύ ωραία φανζινάκια!)

CAKE

cheesecake • carrot cake • brownies • lemon cake
banana cake • choc fudge • apple pies

Ηροδότου 13 Κολωνάκι, 210 7212253, www.cake.gr

1. ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;
2. ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;
3. ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;
4. ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;
5. ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;
6. ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;
7. ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;
8. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;
9. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;
- 10.ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;
- 11.ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
- 12.ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;
- 13.ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;

1. Γιάννη Γρηγοριάδη.
2. Γεννήθηκα στον Πειραιά το 1971.
3. Νέα Φιλαδέλφεια.
4. Το «Fight Club».
5. Η πρώτη μου συναυλία ήταν των Fuzztones στη Θεσσαλονίκη.
6. Το «Ο Τζοαν Παντάν και η ανακάλυψη της Αμερικής» του Dario Fo.
7. Το μόνο που θα μπορούσα να κάνω είναι Web Designer.
8. Η Ελληνική Τηλεόραση.
9. Το Ελληνικό Σινεμά.
10. Γραμμή DSL Internet.
11. Το μπρούτζινο γλυπτό του Constantin Brancusi, «Bird in Space», του 1928.
12. Να παντρευτώ.
13. Πήγα με φίλους για φαγητό.

«Δημόσιο Κτίριο με Μπεζ Αυτοκίνητο»,
2005, Φωτογραφία 45X60,
Courtesy: Els Hanappe Underground

Στοιχεία έκθεσης
Όνομα: Γιάννης Γρηγοριάδης
Χώρος: Els Hanappe Under-
ground, Μελανθίου 2, Ψυρρή,
Site: els.hanappe.com
Τίτλος έκθεσης:
«Η Μελαγχολία Ενός
Φθινοπωρινού Απογεύματος»
Διάρκεια έκθεσης:
3-26 Νοεμβρίου 2005
Ώρες Λειτουργίας:
Τετάρτη/Σάββατο 12.00-16.00,
Πέμπτη/Παρασκευή 12.00-20.00

LUCKY 13 QUESTIONNAIRE

Σ' αυτό το τεύχος «ανακρίνουμε» για τα μικρά και ασήμαντα τους Γιάννη Γρηγοριάδη και Νίκο Καναρέλη. Και οι δύο καλλιτέχνες παρουσιάζουν ατομικές εκθέσεις το Νοέμβριο στις γκαλερί Els Hanappe Underground και gazonrouge αντίστοιχα.

Στοιχεία έκθεσης
Όνομα: ΝΙΚΟΣ ΚΑΝΑΡΕΛΗΣ
Τίτλος έκθεσης: «DEJA VU»
Χώρος: γκαλερί gazonrouge, Βικτωρος
Ουγκώ 15, Μεταξουργείο
Διάρκεια έκθεσης:
24.11.2005-21.01.2006*
Ωράριο λειτουργίας: Τρίτη-Παρασκευή
12.00-20.00, Σάββατο 12.00-16.00
τηλ: 210 52 48 077, e:info@gazon-
rouge.com, www.gazonrouge.com

*η γκαλερί θα παραμείνει κλειστή από
18.12.05 -10.01.06

Chasing dragons, 2005
165 x 125εκ.
μολύβια σε αλουμίνιο
ευγενική παραχώρηση: γκαλερί gazonrouge, Αθήνα

1. Νίκο Καναρέλη.
2. Αθήνα.
3. Ίλιον, κοντά στο Μπουρνάζι.
4. Αρκετές. Τώρα μου έρχεται στο μυαλό το «Clerks» του Kevin Smith.
5. Νομίζω πρώτη ήταν των «Last Drive» στο «Av».
6. Διάφορα βιβλία ταυτόχρονα και γενικά ό,τι μου κινήσει την περιέργεια. Τώρα διαβάζω το «Πόλεμος και Κινηματογράφος» του Paul Virilio, ξαναδιαβάζω το «Η Κουλτούρα του Ναρκισσισμού» του Κρίστοφερ Λας, το «Σάλια, μισόλογα και τρύποι στίχοι» του Γιάννη Αγγελάκα, το «Πεδίο Δράσης Κόδρα 05», το «GAP», το «Velvet», κ.ά.
7. Κάνω διάφορα πράγματα παράλληλα με την καλλιτεχνική μου δράση, όπως το να δουλεύω στη συντήρηση αρχαίων όπου σπούδασα πριν την Καλών Τεχνών. Το να είσαι καλλιτέχνης ή να μην είσαι δεν είναι κάτι που μπορείς ή δεν μπορείς να κάνεις.
8. Αν μιλήσουμε με οικονομικούς όρους τότε υπερτιμημένοι είναι οι μισθοί των βουλευτών, αλλιώς η βιομηχανία του θεάματος.
9. Η τεμπελιά, αλλιώς τα κινεζικά προϊόντα.
10. Σίγουρα τα τσιγάρα μου.
11. Το «Cassa Batllo» του Antonio Gaudí, αν και είναι δύσκολο γιατί νομίζω ότι ανήκει σε εταιρία για γλειφιτζούρια και καραμέλες και πριν δύο χρόνια ήταν υποθηκευμένο για 35 εκατομμύρια ευρώ.
12. Δεν έχω καταφέρει να διακριθώ πουθενά μέχρι στιγμής. Δυστυχώς δεν έχω κανέναν έπαινο και κανένα μετάλλιο.
13. Δούλεψα στο στούντιό μου και μετά «μπήκα» Internet.

Δεν είναι όλα μαύρα.

Το πρόγραμμα του EN ΛΕΥΚΩ 87,7 ανανεώθηκε!
Μουσική από όλο τον κόσμο, με έμφαση στη world music, soul, jazz, blues...
Λόγος ουσιαστικός, με κύριο άξονα τον πολιτισμό, την ποιότητα ζωής, την καθημερινότητα...
Έγκυρη διεθνής ενημέρωση με τη σφραγίδα του BBC World Service.

EN ΛΕΥΚΩ 87.7 FM

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α.Ε.
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

www.877.gr

BBC
WORLD SERVICE

GIRL POWER

στις αρχές του αιώνα

του Γάγκου Κολιμπάνου

Οι τελευταίες συναυλίες που είδα με έφτιαξαν πολύ. Ανανέωσαν την πίστη μου στη μουσική και στα κορίτσια που ασχολούνται μαζί της όπως πρέπει. Ευτυχώς είναι ουκ ολίγα και δεν αστειεύονται καθόλου. Χάρη στην τεχνολογία μπορούν να σταθούν μόνες τους ή ακόμα καλύτερα σε μορφή ντουέτου, που είναι και ο καλύτερος συνδυασμός. Από τις Wendy & Bonnie στα '60s μέχρι τις Baccara στα '70s, τις Strawberry Switchblade, τις Les Calamites, ακόμα και τις Bad Dream Fancy Dress στα '80s, μέχρι τις Shamproo στα '90s, πάντα έλειπε κάτι πιο άγριο, κάτι πιο διαστροφικό, κάτι πιο πωρωτικό. Κάτι τέλοσπαντων που να σε κάνει να το βουλώνεις, να υποκλίνεσαι και να λυπάσαι που γεννήθηκες με πουλί. Ευτυχώς σήμερα υπάρχουν τέτοιες περιπτώσεις και θα βγούμε κι άλλες.

Ας τις αναζητήσουμε.

Nobody Likes Us Cuz We're Two Lazy Chicks!

Στην αρχή απλώς συνοδεύουν τον προκλητικότατο Boy from Brazil, σαν ανορεξικές εκδόσεις των κοριτσιών του Russ Meyer. Δε θ' αργήσουν όμως να τον πετάξουν έξω για ν' αποδείξουν στους ιδρωμένους Παριζιάνους μαντράχαλους τι θα πει girl power. Φανερά δεν είναι σε φόρμα απόψε αλλά αυτό δεν εμποδίζει τη Nicole, ως άλλη Cindy Wilson, να λουστεί με μπύρα και ύστερα να τινάξει τα μαλλιά της πάνω στο κοινό, ενώ προκαλούν τον πρόεδρο, οποιοδήποτε πρόεδρο, να τρέξει μαζί τους σ' ένα Car Bomb Derby. Η Holly, η αντικαταστάτρια της Mía (που τώρα τραγουδά με τους Sex in Dallas), δυστυχώς δε διαθέτει την αυθεντική τρέλα της τελευταίας. Παραείναι γλυκούλα Αμερικανούλα που σαν να κάνει υπερπροσπάθεια στη rock 'n' roll συμπεριφορά, θα' λεγε κανείς ότι δεν το νιώθει και τόσο. Φυσικά πρόκειται για τις Electrocute, το καλύτερο γυναικείο δίδυμο από την εποχή των Μικρών Μαργαριτών της Vera Chytilova (ξεχάστε τις Cobra Killer). Το πρώτο τους LP ονόματι Troublesome Bubblegum δυστυχώς πέρασε απαρατήρητο, κυρίως ελλείψει καθώς πρέπει εταιρείας. Πρόκειται για δίσκο-κανόνι, ύψιστης ευρηματικότητας και με άπταιστη ισορροπία στη χρήση κιθάρας και μπίου-μπίου. Το Fun is a Floppy Bitch θα μπορούσε να είναι το Cannonball της νέας δεκαετίας. Πρόσφατα τα μάζεψαν από το Βερολίνο για να εγκατασταθούν στο L.A. και να βρουν ντράμερ. Ας ελπίσουμε ότι αυτά τα κορίτσια δε θα πάνε χαμένα...

www.electrocute.de

Οι macho Γκέισες από την Κόλαση

Προτού ανεβούν στη σκηνή του Bios, οι Afrirampo, ένα από τα μαργαριτάρια της underground σκηνής της Osaka, ορμούν μέσα στο κοινό χτυπώντας σε όποια επιφάνεια βρουν με μπαγκέτες που τις άκρες τους κοσμούν δύο αμφιβλοπαστροειδείς (σχεδόν ισάξίες δηλαδή με τα κόκαλα που χρησιμοποιεί η Jana των Fuzztones). Υστερα προσγειώνονται σε τύμπανα αδυσώπητα και ηλεκτρική κιθάρα βρώμικη και φθαρμένη. Και παίζουν άγρια, πολύ άγρια. Και καλά, πολύ καλά. Είναι δύο εικοσάχρονες Γιαπωνεζούλες που φορούν βελούδινα baby doll. Είναι ξυπόλυτες και στους αστραγάλους έχουν δερμάτινα λουριά με μικρά κουδουνάκια. Τα τραγούδια τους είναι άλλοτε σφικτά γκαρζοειδή, άλλοτε ρευστά και χασμεδικά έπη. Γενικά Βαράνε και Βαράνε εκεί που πρέπει και όπως πρέπει. Τα φωνητικά τους είναι άλλοτε ψιλοχαριτωμένα, άλλοτε άναρθρα και γεμάτα νεύρο. Δε χαμογελούν φυσικά, δεν παίζουμε εδώ πέρα.

Στο τέλος πάλι κάνουν χαμό. Θύματά τους δύο ψηλοί νεαροί που είχαν την τύχη ή την ατυχία να βρίσκονται στην πρώτη σειρά. Στον ένα του φέρνουν κολάρο την κιθάρα για να αυτοσχεδιάσει (ευτυχώς ή δυστυχώς ο τύπος ξέρει να παίζει μια χαρά), ενώ στον άλλον του έρχεται κολάρο η ίδια η ντράμερ (για κακή του τύχη η πιο ευτραφής από τις δύο) και τον βάζει να την κάνει γύρο για ν' ακούσουν όλοι τον ανεπαίσθητο ήχο ενός μαραφετιού που περιστρέφει, το οποίο μοιάζει με κουρδιστό κονσερβοκούτι. Υστερα κουβαλάνε και το μεγάλο μαύρο πιάνο με ουρά όπου ανεβαίνει και χορεύει η κιθαρίστρια ενώ η ντράμερ έχει επιστρέψει στο πόστο της και τα δίνει όλα! Προσωπικά θα φοβόμουν ν' ακούσω το δίσκο τους...

www.afrirampo.com

(Τουλάχιστον εξωφρενικό το ότι μια βδομάδα μετά έπρεπε να πληρώσεις πέντε ευρώ παραπάνω για ένα – μετρίοτατο κατά τη γνώμη μου – dj set από την Kiki των Chicks on Speed. Είναι βλέπετε μέλος των Spice Girls της underground σκηνής...)

και τέλος...

Μία Βαυαρέζα με Καναδική υπηκοότητα

Η Lederhosen Lucil, ντυμένη αυτή τη φορά πειρατής, ξεκινά την παράστασή της ως μετενσάρκωση της Lene Lovich, μιμούμενη στην εντέλεια τα γαργαλιστικά σκαμπανεβάσματα της φωνής της. Και μάλλον δεν είναι τυχαίο ότι και των δύο το όνομα και το επίθετο αρχίζουν από το ίδιο γράμμα. Το πρόσωπό της λάμπει, η σκηνή λάμπει, ο χώρος λάμπει. Κοληπτική ευφορία. Μονάχα μέσα από ένα μικρόφωνο και ένα παλιό συνθεσάιζερ της Yamaha. Το αφεντικό, μυστακοφόρος και καλοζωισμένος, είναι δίπλα της πίσω από το μπαρ και κοιτάει μία το κοινό μία τη σκηνή. Τι μπορεί να σκέφτεται άραγε. Εγώ σκέφτομαι ότι νιώθω σαν να βρίσκομαι στο Βερολίνο, αλλά είμαστε στο Χαλάνδρι.

Στη συνέχεια αποτίνει φόρο τιμής στους Pet Shop Boys, μεταχειριζόμενη κρύα πλήκτρα και ψεύτικη Αγγλική προφορά. Προσπαθεί να μη γελάσει, να κάνει το ρομπότ, αλλά δεν τα καταφέρνει, στο τέλος σπάει. Μετά θα μας δώσει bluegrass, hip hop, disco, garage, sixties γάλλικη ποπ (άσφον η διάσκευή του Bebe Requin), heavy metal και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Όλα μέσα από το Yamaha. Κλείνει με το μεγάλο χιτ You Suck και αργότερα ξεντύνεται και χορεύει μαζί μας. Είναι πλέον η Krista, η καστανή κοπελίτσα από το Montreal που μία μέρα της τη βάρεσε και δημιούργησε τη Lucil (για την ακρίβεια «βγήκε ξαφνικά μια μέρα από μέσα μου...κάτι σαν το alien!»). Υγιής διαστροφή. Το τελευταίο album της, Tales from the Pantry, είναι νοστιμότατο!

www.lederhosenlucil.com

ARCADE FIRE

Εύπνα μου τέτοιες μνήμες, μελαγχόλησέ με ευχάριστα...

του Δημήτρη Βόγλη

b-sides./22

Επεξήγηση για τους πιο εξειδικευμένους pop kids των 30 something και όχι μόνο: Βάζοντας να ακούσω το πρώτο ολοκληρωμένο άλμπουμ των Arcade Fire παίζει το Neighborhood #1 (Tunnels) και οι μνήμες έρχονται κατευθείαν στο παρόν. Ακούω κάτι πολύ αγνό, οργισμένο, μελωδικό όπως τότε το Bleeding των αγαπημένων Wild Swans, όταν ο λυρισμός και η μελωδία ήταν σαν ένα carousel που σε κάθε γύρο σε ζάλιζε ευχάριστα όλο και πιο πολύ, παρόλα αυτά εσύ ζητούσες πάντα μία γύρα παραπάνω και μελαγχολούσες όταν σταματούσε και έπρεπε να κατέβεις από το ξύλινο αλογάκι. Χαμόγελα όταν παίζει το επόμενο track –Neighborhood #2 (Laika). Post punk φωνητικά Pixies στα πολύ καλά τους (γιατί πάντα μια χαρά ήταν οι Pixies), κοφτές, παραδοσιακές κιθάρες και μελωδία αλά Pulp-Razzmatazz (ειδικά στο τέλος-

αποκορύφωμα) όταν ο Russell Senior είχε κέφια. Απλές, όμορφες μελωδίες με το Une annee sans Lumiere και κιθαριστικός καταγιγισμός για το φινάλε ή το αριστούργημα που λέγεται Haiti. Δεν χρειάζεται να αναλύσουμε κάθε track ξεχωριστά. Το Funeral που είναι και το πρώτο ολοκληρωμένο άλμπουμ των Arcade Fire είναι ένα από τα καλύτερα debuts που έχω ακούσει τα τελευταία χρόνια (σπάζω το κεφάλι μου για το πιο κοντινό, Air – Premiers Symptomes, Belle and Sebastian; Μη ρισκάρω, σίγουρα θα αδικήσω πολλούς). Η ιστορία ξεκινάει στις αρχές των '00 όταν ο ευρισκόμενος σε μουσικό λήθαργο Καναδάς και η indie-pop κοινότητα ξυπνάει χάρη στους Constantines και τους New Pornographers μεταξύ άλλων. Στο Μόντρεαλ τώρα, ο Win Butler, εγγονός του Βιρτουόζου swing-jazz πιανίστα των 50s Alvin Rey, παρέα με τον

αδελφό του William και τους Richard Parry, Timothy Kingsbury αλλά και την Regine Chassagne (με την οποία θα παντρευτούν λίγο καιρό αργότερα) σχηματίζει το δικό του συγκρότημα και τους ονομάζει Arcade Fire. Το 2003 ηχογραφούν για λογαριασμό της Merge το πρώτο Self – EP με 7 τραγούδια. Πριν ακόμα τελειώσει η ηχογράφηση διευρύνουν τις μουσικές τους ανησυχίες, «ιδιαιτεροποιώντας» παράλληλα και τον ήχο τους, προσκαλώντας διάφορους guests σε έναν οργανισμό οργάνων... Μπάντζο, ακορντεόν, βιολί, άρπα (υπάρχει άραγε κάποια ελληνική μπάντα να έχει άρπα πέρα των κλασικών; Μια άκυρη απορία απλώς...), κλαρινέτο, πνευστά πέρα των κλασικών, μπάσο, κιθάρα, drums. Ο Win τραγουδά με την εφηβική ανησυχία του David Byrne και η Regine θυμίζει Bjork («I'm Sleeping in a Submarine» και «The Woodlands

National Anthem»). Καθώς έχουν ήδη ολοκληρώσει το Funeral, μια σειρά από θανάτους συγγενικών τους προσώπων (ο βιρτουόζος παππούς που λέγαμε, η θεία της Regine, και ο θείος του Richard) θα τους οδηγήσει σε αυτό το μακάβριο τίτλο. Νέα μέλη εντωμεταξύ εισέρχονται στη μπάντα, η Sarah Neufeld, βιολί και ο Jeremy Gara, ντραμς. Η αλήθεια είναι ότι οι Arcade Fire εισέπραξαν διθυραμβικές κριτικές αν και δεν προέρχονται από κάποια μεγάλη δισκογραφική εταιρία. Οι φήμες λένε ότι είναι και πάρα πολύ καλοί live, για αυτό το λόγο και υπέγραψαν στην Chappel Hill indie –θυγατρική της Merge. Εύχομαι να κρατήσουν αυτή την αθωότητα και την οργή που έχουνε και μας κρατάνε τέτοια συντροφιά ειδικά για το χειμώνα που μας έρχεται και να σπκωνόμαστε να ψάχνουμε τα παλιά μας βινύλια, έτσι για να μην ξεχνιόμαστε...

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

Από μικρός στα Βάσανα, γάμος, παιδιά, εργοστάσιο χαρτονιού, πίεση...

Jacques Brel. Μυθική μορφή που θα έπρεπε να τον μάθουν όσοι δεν τον ξέρουν και να τον γνωρίσουν καλύτερα όσοι τον έχουν απλώς ακουστά. Σας αρέσει ο David Bowie, ο Marc Almond, ο Leonard Cohen, ο Nick Cave, ο Martin Gore (Depeche Mode), ή ακόμα ο Frank Sinatra, η Shirley Bassey και η Nina Simone; Όλοι αυτοί οι αξιοσέβαστοι και αγαπημένοι μας, πέρα του ότι δηλώνουν και δήλωναν για μία από τις μεγαλύτερες τους επιρροές και εμπνεύσεις (μεταξύ άλλων) τον JB, έχουν ερμηνεύσει και πλήθος τραγουδιών του. In the port of Amsterdam, My death (La mort), Next (Au suivant), Jacky (La chanson de Jacky), Seasons in the sun (Le Moribond), το αριστουργηματικό If you go away (Ne me quitte pas), We must look (Il nous faut regarder) και φυσικά μερικές δεκάδες ακόμα. Αλλά η μοίρα δεν τον έκανε Άγγλο ή Αμερικάνο για να γίνει τόσο μεγάλος και διάσημος όσο του άξιζε... «Δεν τραγουδάς στα Αγγλικά και θες να κάνεις διεθνή καριέρα και επιτυχία; Και πώς θα καταλάβουμε τι τραγουδάς στα γαλλικά εμείς που δεν ξέρουμε άλλη γλώσσα πέρα από τα αγγλικά;» –η φωνή του αγγλοαμερικανικού marketing... Γνωστές ιστορίες τύπου oscar καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας –δηλαδή όσα δεν είναι αγγλικά είναι

ξενόγλωσσα, δεν είναι απίστευτο; Anyway (για να συνεννοούμαστε), ο Jacques Brel έχει πάρει τη θέση που του αξίζει –Jacques Brel is well and alive and living in Paris! (Ένα από τα κορυφαία μούζικαλ που έχουν ανέβει στο Broadway προς τιμήν του μεγάλου αυτού τραγουδοποιού –ποιητή με 2000 συνολικά παραστάσεις από τις 22 Ιανουαρίου του 1968 έως το 1981). Ο Jacques Brel γεννήθηκε στις 8 Απριλίου του 1929 στο Βέλγιο και από μικρός μπήκε στα Βάσανα –δύσκολοι καιροί, πόλεμος στην εφηβεία, σχολείο και κατευθείαν δουλειά. Στα 18 του δούλευε ήδη όπου και ο πατέρας του, σε εργοστάσιο κατασκευής χαρτονιού. Άλλες εποχές και ένας γρήγορος γάμος και ένα παιδί στην οικογένεια του πολύ νεαρού Jacques, ο οποίος δεν νοιώθει και πολύ όμορφα με την πορεία που πάει να πάρει η ζωή του. Ήδη από τα 15 του η κιθάρα του ήταν μια μικρή απόδραση και τελικά αποδείχτηκε η μεγαλύτερη απόδραση της ζωής του! Παραίτησε τώρα και περισυλλογή... Και αποτύπωση σκέψεων και συναισθημάτων πάνω σε χαρτί, δηλαδή ποίηση και σύνθεση μελωδίας... Αλλά είχε και το μοναδικό χάρισμα της φωνής. Καθαρή, βαριά φωνή με θεατρική απαγγελία, έντονο συναίσθημα,

μελαγχολική και οργισμένη μαζί και ένας μεγάλος τραγουδοποιός είχε γεννηθεί! Το 1953 το αποφασίζει! Ηχογραφεί ένα 78 στροφών δίσκο (εκείνοι οι τεράστιοι και χοντροί δίσκοι βινυλίου) με τα «La foire» και «Il y a». Και επειδή σε κάθε παραμύθι υπάρχει μια καλή νεράιδα που θα είναι εκεί όταν την έχεις πραγματικά ανάγκη και θέλεις κάτι μέσα από την καρδιά σου να συμβεί, έτσι και στην περίπτωση του Jacques έτυχε να ακούσει το δίσκο ένας άλλος Jacques –Cannetti–, διάσημος λόγιος και συγγραφέας της εποχής, (μετέπειτα νικητής βραβείου Νόμπελ) με πολλές κατάλληλες γνωριμίες. Εντυπωσιασμένος από το ταλέντο του νεαρού «καλλιτέχνη», του κανονίζει μια ακρόαση για το BRT, ραδιόφωνο του Limburg και του προτείνει να πάει στο Παρίσι. Έτσι και γίνεται και ύστερα από κάποιους μήνες περιφοράς σε cabarets του Παρισιού δίνει το 1954 την πρώτη του μεγάλη συναυλία στο κλασσικό

Olympia Theater. Τα πράγματα πλέον έχουν πάρει το δρόμο που ονειρευόταν ο Jacques. Στο τέλος της χρονιάς η Philips κυκλοφορεί το πρώτο του άλμπουμ, ένα 10ιντσος mini lp με 8 τραγούδια με τον τίτλο Jacques Brel... Απλά πράγματα. Το 1956 θα κάνει και την πρώτη του επιτυχία «Quand on n'a pas que l'amour» (If we only have love) και θα κυκλοφορήσει τα επόμενα χρόνια άλλους 4 δίσκους, Vol 1-4. Στις 16 Μαΐου του 1967 θα κάνει την τελευταία του συναυλία. «Είναι πολύ βαρετό να τραγουδάω κάθε μέρα τα ίδια τραγούδια, απορώ πως δεν βαριέται ο κόσμος, είναι καλύτερα να σταματήσω τις ζωντανές εμφανίσεις» είχε δηλώσει και θα αφοσιωθεί μόνο στη σύνθεση για τη μεγάλη του αγάπη, τον κινηματογράφο. Ανήσυχος πνεύμα μέχρι τις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Ο Jacques Brel άφησε αυτό τον κόσμο το φθινόπωρο του 1978 από καρκίνο στον πνεύμονα σε ηλικία μόλις 49 χρονών.

Πρόλαβε να γίνει ο πιο γνωστός Βέλγος (αληθινός Βέλγος, έτρωγε μύδια, τηγανιτές πατάτες και έπινε πολλή μπίρα και δεν ήταν Γάλλος) –τουλάχιστον σε καλλιτεχνικό επίπεδο (α είναι και ο Γιαν Κέλεμανς, ο Ζεράρ Ντεπαρτιέ του ποδοσφαίρου)– και να μας αφήσει έναν ανεκτίμητο θησαυρό που θα μας μείνει για πάντα. Πέρα από τους προσωπικούς του δίσκους, αν σας τύχει ποτέ ακούστε και το Jacques LP του Marc Almond, ένα μικρό φόρο τιμής για τον JB, αλλά και τα Port of Amsterdam από David Bowie και Martin Gore. RESPECTABLE!

b-sides./23

D.I.Y. SCENE 77-82

του Νίκου Λιάσκα

They must be Russians - ep private label, 1979

Sheffield, τέλη του 1979, τότε που η μουσική σκηνή της πόλης ήταν στις δόξες της, δίνοντας μεγάλα και ιστορικά group όπως οι Cabaret Voltaire, οι Human League και τόσα άλλα. Ο ήχος ηλεκτρονικός, χαρακτηριστικός της σκηνής. Ηχογραφήθηκε το Μάρτιο του 79 στο «Western Works», το προσωπικό στούντιο των Cabaret Voltaire, οι οποίοι, εκτός του ότι έκαναν και την παραγωγή, παίζουν και σε ένα από τα κομμάτια του ep, στο «Nagasaki's Children». Στίχος έντονα πολιτικοποιημένος και αντιμιλιταριστικός. Το κομμάτι «Circus» είναι ένα μανιφέστο κατά της βιαιότητας των Ναζί, πράγματα χιλοειπωμένα, αλλά δεν μας ενδιαφέρει καθόλου. Σε επόμενες κυκλοφορίες του συγκροτήματος, ο ήχος έγινε πιο mainstream, αλλά δεν κατάφεραν τίποτε περισσότερο από το να παραμείνουν γνωστοί σε ένα περιορισμένο μα φανατικό κοινό. Καλύτερα...

KID CARPET

...και η κόκκινη κιθάρα

Γεια σας, είμαι ο Kid Carpet και κάνω Kiddy Disco Punk και Shit-Hop μουσική από πλαστικά μουσικά όργανα, παιχνίδια και ένα sampler.

Αυτή είναι η πρώτη παράγραφος της αυτοβιογραφίας του Kid Carpet και, όπως θα έχετε αντιληφθεί, βρισκόμαστε πάλι αντιμέτωποι με μία ειδική περίπτωση. Όσο αστείο και αν ακούγεται, το αποτέλεσμα όλου αυτού του πανηγυριού είναι φοβερό, και οφείλεται στην αστείρευτη φαντασία και το ταμπεραμέντο αυτού του τρελού κυρίου. Τον πρώτο ρόλο στη μουσική έχει το sampler αλλά και η «κόκκινη κιθάρα», η οποία όπως αποκαλύπτει και ο ίδιος βρίσκεται στα τελευταία της και πρέπει να την αντικαταστήσει. Ο χαρακτηρισμός Kiddy Disco Punk και Shit-hop είναι ο καλύτερος που θα μπορούσε να γίνει για τη μουσική του και επειδή υποπτεύομαι ότι μπορεί να σας μπαίνουν διάφορες ιδέες στο μυαλό, σας προειδοποιώ ότι δεν είναι τόσο απλό να γίνει ο καθένας Kid Carpet. Γι' αυτό: Warning! Don't try this at home!

www.kidcarpet.co.uk

NEON MACHINE

Όπως λέμε Pop!

Οι παγκοσμίως άγνωστοι Neon Machine είναι άλλο ένα εξαιρετικό γκρουπ προερχόμενο από τη μεγάλη ποπ σχολή της Σκανδιναβίας. Πιο συγκεκριμένα δημιουργήθηκαν στην Κοπεγχάγη το 2001 και αποτελούνται από τους Kim (πλήκτρα και μπάσο), Morten (μπάσο και τύμπανα) και Lars (φωνή και κιθάρα).

Προσεγγίζουν τη μουσική από μια πιο όμορφη, απλή και ειλικρινή πλευρά και,

όπως λένε και οι ίδιοι, τον ήχο τους χαρακτηρίζουν πιασάρικες μελωδίες και χορευτικοί ρυθμοί με μελαγχολικό αίσθημα και αμερόληπτη ποπ προσέγγιση. Το βιογραφικό τους δεν είναι και τόσο πλούσιο, περιορίζεται σε ένα demo-ep, το The Beautiful Spring of 2003 (2003), τρία eps, τα When We Arrive-Everybody Rise! (2003), Suzie (2004), Just For You (2005) και αρκετές συναυλίες εντός των συνόρων της Δανίας.

www.neonmachine.com

BABYSHAMBLES

Βρε καλώς τον!

Απασχολεί ανελλιπώς τα ΜΜΕ της Μεγάλης Βρετανίας, είναι πρεζάκι, αλκοολικός, και τακτικός επισκέπτης αστυνομικών τμημάτων και κρατητηρίων στην πατρίδα του. Έχει κλώφατσα και δεν πρέπει να είναι λίγοι αυτοί που θα ήθελαν να του ρίξουν καμιά κλοτσιά, χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο Βέβαια. Και επειδή δεν του φτάνανε όλες οι μαλακίες που έχει κάνει στη ζωή του, συμπλήρωσε την παρτίδα με την εμφάνισή του στο Live 8 μαζί με τον Elton John (I hate Eric Clapton, I hate Elton John, I hate the guy from Dire Straits and the list goes on, λέγανε κάποτε οι The Wake).

Αυτός είναι κυρίως και κύριος ο Pete Doherty, του οποίου το μουσικό ταλέντο είναι αναμφισβήτητο τεράστιο, και μετά από μια 8ετή πετυχημένη πορεία με τους θαυμάσιους The Libertines, ετοιμάζεται να κάνει και το πρώτο του μεγάλο βήμα με το νέο του γκρουπ, τους Babyshambles.

Το πολύ-αναμενόμενο «Down In Albion» κυκλοφορεί στις 14 Νοεμβρίου και έχει στην παραγωγή τη σφραγίδα του θρυλικού Mick Jones (The Clash).

Μεταξύ των 16 τραγουδιών που θα περιλαμβάνει, θα βρίσκεται και το πρώτο τους hit single Killamangiro σε μια διαφορετική εκτέλεση, αλλά και το πιο πρόσφατο Fuck Forever.

www.babyshambles.net

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

THE PIPETTES

Όχι πονηρές σκέψεις!

Οι The Pipettes είναι ένα διαφορετικό από τα συνηθισμένα girl group, αποτελούμενο από τρεις συμπαθέστατες κοπελίτσες από το Brighton, τη Julia, τη Becki και τη Rose, που εμφανίζονται πάντα με πούα φορεματάκια και

έχουν στυλ που παραπέμπει σε Shangri-Las, Ronettes και γενικότερα 60s.

Παίζουν καταπληκτική ποπ μουσική (στην πραγματικότητα οι Pipettes μόνο τραγουδάνε, τη μουσική την παίζει η μπάντα τους που λέγεται The Cassettes) και από τους τίτλους των τραγουδιών τους (One night stand, Tie me to the Kitchen Sink, KFC), γίνεται αντιληπτό ότι κάνουν και την πλακίτσα τους. Άντε να βγάλετε και κανένα άλμπουμ γιατί με τα σινγκλάκια των 500 αντιτύπων δεν γίνεται δουλειά!

www.thepipettes.co.uk

RASTA VIBE & STEREO MATIC proudly present:

The Wailers

Η θρυλική μπάντα του BOB MARLEY

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
+ Locomondo
ΣΑΒΒΑΤΟ
+ Detraces

18/11

19/11

GAGARIN 205

Live Music Space

εισιτήρια προπωλούνται: στα METROPOLIS TICKETHOUSE και www.i-ticket.gr

GRECOTEL
ATHENS IMPERIAL
CITY RESORT HOTEL

DEPUSKIN
METRO

KOSMOS 93.6 FM

96.3
red

rock:roll

size./26

Everything has changed.
The place accepts the change too easily.
If only it remembered somebody who loved here.

words/illustration: Asako Masunouchi

Κόκκινο παλτό, Armani.

“Για θεατές που αναζητούν κάτι το διαφορετικό.”

NEW STAR

ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ

Η νέα δημιουργία του μεγάλου
ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΟΚΟΥΡΟΦ
ΡΩΣΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΙΟΣ, ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΙΟΣ

Ο ΗΛΙΟΣ

Μια υπερβατική ματιά στην Ιστορία. Μια μοναδική αισθητική εμπειρία

8 έως 10
Δεκεμβρίου
ο Σοκούροφ
θα βρίσκεται
στην Ελλάδα
για την πρεμιέρα
της ταινίας του

από 8 Δεκεμβρίου στους κινηματογράφους

ΔΙΑΝΟΜΗ NEW STAR : ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 13 17671 ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΗΛ: 210 9512991, 2109512981 FAX: 210 9566245

kick-off./28

THE OTHER FINAL

του Αντρέα Κίκηρα

Ποιος μπορεί να είναι πιο παρανοϊκός, ένας που συλλαμβάνει τη σκέψη να οργανώσει ένα ματς-ολόκληρο project, με σκοπό να αναδειχτεί ποιος είναι, όχι ο καλύτερος, αλλά ο χειρότερος, ή οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι, που όχι μόνο δέχονται, αλλά τελικά εκλαμβάνουν το παιχνίδι αυτό σαν τη μεγαλύτερη τιμή που τους έχει γίνει; Η ιστορία μας λέει ότι το Σεπτέμβρη του 2001 ο Ολλανδός σκηνοθέτης διαφημιστικών και videoclip Γιώχαν Κράμερ είχε ξενερώσει άσχημα. Πόσο losers μπορεί να είναι οι star της Oranje Εθνικής Ντάβιντς, Φαν Νίστελροϊ, Κλάιφερτ και σία για να χάσουν από τους –γενναίους, πλην κακοτράχαλους– Ιρλανδούς με ένα σουτ του «κατσικιού» Τζέισον Μακ Ατίερ; Η ήττα αυτή σήμαινε αποτυχία πρόκρισης των Ολλανδών στο Mundial του καλοκαιριού του 2002 σε Ιαπωνία-Κορέα. Το υψηλό loser-status της Εθνικής Ολλανδίας (2 στους 2 χαμένους παγκόσμιους τελικούς η υπερομάδα των 70's, πρόσφατες ήττες στα πέναλτι σε ημιτελικούς Euro & Mundial) έκανε τον Κράμερ να στοχαστεί πάνω στην αντίστοιχη ποδοσφαιρική κουλτούρα και ψάχνοντας έπεσε πάνω στον κατάλογο με το επίσημο ranking Εθνικών ομάδων της Fifa. Στην κορυφή έγραφε τα κλασικά: No 1 Brazil, No 2 Argentina κλπ. Στον πάτο έγραφε No 202 Bhutan, No 203 Montserrat...

Από κει και πέρα, οι εξελίξεις δρομολογήθηκαν: ένα ματς, ακριβώς την ίδια ώρα με το μεγάλο τελικό της 30ης Ιουνίου με τους «χειρότερους του κόσμου», το -devoted to Buddah- Μπουτάν χαμηλά στα Ιμαλάια και τη Μοντσεράτ, το νησάκι της Καραϊβικής με τα 7 νησίσια. Το concept πήρε το όνομα «The Other Final», ο Κράμερ ανέλαβε μαζί με την εταιρεία του KesselsKramer productions να το οργανώσει και να το κάνει ντοκιμαντέρ. Το Μπουτάν, με την πρόφαση του «ανώτερου» στο ranking πήρε με χαρά το πλεονέκτημα της έδρας. Στην πραγματικότητα το μοναδικό στάδιο της Μοντσεράτ είχε καταστραφεί από τις ηφαιστειακές εκρήξεις του '96-'97 και η κυβέρνηση έψαχνε απεγνωσμένα έναν τρόπο να βγουν θετικά νέα για το νησί των 2.500 κατοίκων. Γ' αυτό και δέχτηκε τελικά να κάνει το ταξίδι, 5 ημερών, για την πρωτεύουσα Θιμπού και το στάδιο Τσανλιμιτάνγκ. Εκεί στριμώχτηκαν 25.000 άνθρωποι, σ' ένα γήπεδο-αλάνα, δίχως χωρίσματα, ενώ ήταν και το πρώτο ματς στην ιστορία της χώρας που μεταδόθηκε live τηλεοπτικά. Έτσι, την ώρα που περίπου 4 δις άνθρωποι έβλεπαν τη Βραζιλία να κάνει σχεδόν περίπατο με τους Γερμανούς στον τελικό ενός mundial χωρίς πολλή ιστορία, οι περισσότεροι από τους 1.5 εκ

Μπουτανέζους μαζί με τους Μοντσερατιώτες έβλεπαν «άλλη μπάλα». Το Μπουτάν θριάμβευσε με 4-0 με κατ-τρικ του αρχηγού Γουανγκιάλ Ντορζί, το σκορ αδικούσε τη Μοντσεράτ γιατί το πάλεψε, αλλά έμεινε από δυνάμεις στο υψόμετρο των 2.200 μέτρων. Ο Κράμερ αρχικά ζήτησε πατρονάρισμα από τη Nike και την Adidas, οι οποίες του 'παν «τί' ναι αυτά που λες;!» κι έτσι έφτασε ως το τέλος χωρίς κανένα σπόνσορα. Το «The Other Final» περιγράφει όλη την ιστορία, από τους τσακωμούς του προπονητή της Μοντσεράτ με κυβερνητικούς και την παραίτησή του γιατί δε μπορεί να βρει παίκτες, το επικό ταξίδι των παικτών της Μοντσεράτ με τις ατέλειωτες περιπέτειες (συνεχείς πτήσεις, τροφικές δηλητηριάσεις κλπ), την πόρωση των μοναχών του Μπουτάν με το ποδόσφαιρο και τελικά το ίδιο το ματς. Το απόλυτο κοντράστ, από όλες τις απόψεις, που χαρακτηρίζει τους δύο «παγκόσμιους» τελικούς, έδωσε δυναμική στο project του Κράμερ. Από τη μία τα σύγχρονα απόλυτα ελεγχόμενα «άλογα ιπποδρόμου» με όλο το πολυεθνικό background κι από την άλλη οι μικρόκοι ερασιτέχνες που τους «μιμήθηκαν» με τόσο (αυτο)σαρκασμό. Ο ίδιος ο Ζιντάν, λέει, έχει δει το «The Other Final» πάνω από 5 φορές. Το ίδιο κι ο zen-master Ρομπέρτο Μπάτζιο, που λέει: «Σε μια εποχή όπου έχουν εμπορευματοποιηθεί τα

πάντα, ένα σχεδόν αφελές project μίλησε κατευθείαν για την αγάπη για το παιχνίδι». Είναι αλήθεια περίεργο, το Μπουτάν ως filming location κατέχει μια σπουδαία θέση στην πονεμένη ιστορία των ταινιών γύρω από το ποδόσφαιρο, αφού λίγα χρόνια πριν είχε προηγηθεί και το –εξίσου «αφελές»– «The Cup» του ντόπιου Γκιέντσε Νόρμπου, που –και πάλι με ερασιτέχνες πρωταγωνιστές– παρακολουθούσε ένα βουδιστικό τάγμα να ψάχνει δορυφορικό πιάτο για να δει τον τελικό του Γαλλικού mondiale του '98.

Ο ίδιος ο Κράμερ περιγράφει πώς ανατρέπεται η συγκρουσιακή φύση του παιχνιδιού: «Το να παίζεις με πάθος μαζί με τον αντίπαλο, όχι απαραίτητα για τη νίκη ή την ήττα, είναι το πιο σημαντικό “Βουδιστικό” στοιχείο του ποδοσφαίρου. Κατά κάποιον τρόπο το αποτέλεσμα είναι εντελώς άσχετο». Άξιος, ο Κράμερ εδώ και 2 περίπου χρόνια έχει βαρεθεί να μαζεύει βραβεία για το «The Other Final». Μακάρι να το δούμε κάποια στιγμή κι από δω. Σήμερα, το Μπουτάν έχει «προοδεύσει» ποδοσφαιρικά, φτάνοντας στο Νο 189 της παγκόσμιας κατάταξης, τη στιγμή που η ανεπίδεκτη Μοντσεράτ είναι κολλημένη στο Νο 202, μόνο που τώρα έχει από κάτω 3 χώρες. Στη Fifa καλάρεσαν όλα αυτά και θέλει να καθιερώσει τον «άλλο» τελικό, που σήμερα θα παιζόταν μεταξύ των –χαμένων στον Ειρηνικό– Γκουάμ και Αμερικανικής Σαμόας. But you don't need to...

www.theotherfinal.com

Navigate life™

© 2003 Nautica Apparel, Inc. www.nautica.com

NAUTICA

velvet pot pourri./30

2^ο SYNEOPIO ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Και τώρα μια είδηση που ίσως –για να μην πω ότι θα έπρεπε!– να ενδιαφέρει πολλούς από εσάς: Πέντε χρόνια μετά το Α΄ Συνέδριο Ιστορίας της Τέχνης που είχε διοργανωθεί από το Τμήμα Ιστορίας-Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, ο Τομέας Θεωρητικών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών οργανώνει το Β΄ Συνέδριο που θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα από τις 25 έως τις 27 Νοεμβρίου 2005 στο χώρο της ΑΣΚΤ. Στο Συνέδριο που έχει ως γενικό τίτλο «Προσεγγίσεις της καλλιτεχνικής δημιουργίας: από την Αναγέννηση ως τις μέρες μας» θα λάβουν μέρος με ανακοινώσεις τους Έλληνες ιστορικοί τέχνης, από καταξιωμένα ονόματα όπως η Νίκη Λοϊζίδη, ο Νίκος Δασκαλοθανάσης και ο Νίκος Χατζηνικολάου μέχρι πιο ανερχόμενους –και φίλους μας– ιστορικούς τέχνης, όπως η Πολύνα Κοσμάδακη και ο Σωτήρης Μπαχτσετζής (θα σκίσουν τα παιδιά!). Καλή επιτυχία!

Η είσοδος είναι ελεύθερη για το κοινό. Το Συνέδριο θα πραγματοποιηθεί στο Αμφιθέατρο (Αίθουσα «Σινεμά») της ΑΣΚΤ Πειραιώς 256, 182 33 Αθήνα Παρασκευή 25 έως την Κυριακή 27 Νοεμβρίου 2005 Πληροφορίες: 210 3897120, 210 3897105, 210 4801260

Διάρκεια έκθεσης: 26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου
Εγκαίνια 26 Νοεμβρίου, 19:00-22:00
RGB studio: Ορλάνφ 27, Κουκάκι (Περιοφερειακός Φιλαντπου), τηλ. 210 9233110
Ώρες λειτουργίας: 12:00-21:00 καθημερινά

στοιμική έκθεση με τίτλο CMYK series στο προσωπικό του ατέλιε το οποίο για την περίπτωση το ονομάζει RGB Studio. Θα παρουσιάσει έτσι μεγάλα τυπώματα Lambda τα οποία αναπαριστούν έξι μεγεθυμένα calibration marks που συναντά κανείς –με λίγο ψάξιμο βέβαια – στις συσκευασίες διάφορων καταναλωτικών προϊόντων. Μέσα στο postproduction πνεύμα των ημερών ο Ιωάννου καταθέτει τη δική του άποψη για το τι μπορεί να σημαίνει αυθεντικότητα και το πώς μπορείς να δεις με μια άλλη οπτική αυτό που λέμε «ζωγραφική πράξη». Μάλιστα, το βράδυ των εγκαίνιων ο Δημήτρης θα ανεβοκατεβίνει στα ιδιαιτικά του decks για να χαιδέψει και τα αυτιά μας με τις ωραίες μουσικές του!

CMYK SERIES @ RGB STUDIO

Τον εικαστικό καλλιτέχνη Δημήτρη Ιωάννου σας τον είχαμε παρουσιάσει στο πρώτο τεύχος του VELVE! όπου μας είχε στείλει με ένα πολύ ωραίο e-mail τις εντυπώσεις του από το residency που έκανε στη USF Verftet στο Μπέργκεν της Νορβηγίας στις αρχές του 2005. Ο Ιωάννου κλείνει τη χρονιά με τον καλύτερο τρόπο αφού στις 26 Νοεμβρίου οργανώνει την πρώτη του

INDIE POP GEMS

Σίγουρα η Σουηδία έχει μια μεγάλη παράδοση στο να βγάζει νέες μπάντες σε όλο το φάσμα της Pop – Rock. Ο Jens Lekman αποτελεί μια χαρακτηριστική περίπτωση Indie Pop τραγουδοποιού ο οποίος ξεκινώντας από ηχογραφήσεις στο δωμάτιό του έχει καταφέρει κάποιες επιτυχίες στα Σουηδικά Charts. Με μια μαγική φωνή και με samples από Beat Happening έως Blueboy θα είναι μαζί μας για μια original pop βραδιά. Μαζί του θα εμφανιστούν οι Occasional Flickers, μια από τις σημαντικότερες Indie pop μπάντες. Έτσι για θυμόμαστε τις ένδοξες μέρες των Next Time Passions, των Θρυλικών Kissamatic Love-bubbles, των One Night Susan...

A night with Jens Lekman (+ The Occasional Flickers)
Παρασκευή 19 Νοεμβρίου 2005
Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεϊκού 33, Κουκάκι
τηλ. 210 9245644

MON.TUE.WED.THU.FRI.SAT.SUN

Ποια μέρα προτιμάτε; Όποια και να διαλέξετε, υπάρχει σίγουρα μία προβολή στα μέτρα σας εκείνη τη μέρα..! Στο ανανεωμένο (από πολλές απόψεις), BIOS στεγάζονται από τα μέσα Σεπτεμβρίου οι νεόδμητες αίθουσες Cinematheque 1&2 οι οποίες φιλοξενούν σταθερά κινηματογραφικές προβολές σε καθημερινή βάση στις 21:30 (Σάββατο και στις 00:00, Κυριακή και στις 18:30), και με είσοδο 4 ευρώ. Από μουσικά ντοκυμαντέρ και πειραματικά φιλμ, μέχρι animation screenings και πολυήμερα αφιερώματα σε «μεγάλους» της εικόνας (το Νοέμβριο αφιέρωμα στους αδερφούς Quei και στα stop-frame animation γενικά), είναι σίγουρο ότι όποτε περάσετε από την Πειραιώς και ανεβείτε τις σκάλες θα πετύχετε κάτι πολύ καλό.

Post-Cult-Saturday-Night-Viewings υπό την επιμέλεια της ομάδας P.C.L. (Μ. Γεωργιτσοπούλου, Κ. Δαγριτζίκος, Λ. Δούκα, Α. Δρογγίτη, Η. Ιακωβάκης, Γ. Παπαδοπούλου, Α. Πολυχρονίδης, Χ. Ραζής, Τ. Τσακίρης, Μ. Τσίτσπρας), οργανώνονται κάθε Σάββατο βράδυ στις 22:00 στο B.I.G. project space από τις 19 Νοεμβρίου (Σάββατο 24 και 31 Δεκεμβρίου κλειστά λόγω διακοπών). Άφθονο-καυτό-βουτυρωμένο ποπ-κορν σε μία τεράστια λεκάνη θα περιμένει τους επισκέπτες-θεατές οι οποίοι θα βολεύονται στο ζεστό χαλί και στις μαξιλάρες που θα βρίσκονται μπροστά από τις 3 οθόνες στις οποίες θα γίνεται ταυτόχρονη προβολή της ίδιας ταινίας. Μετά το πέρας της κάθε προβολής ακολουθεί μαζική έξοδος για αλόγιστη κατανάλωση αλκοόλ σε διάφορα άντερ-άπεργκραουντ στέκια της πόλης. Όσο για το περιεχόμενο των προβολών, αυτό έρχεται κατευθείαν από το σύγχρονο ητσαυροφυλάκιο του post-cult κινηματογράφου και δεν θα ανακοινώνονται περισσότερες πληροφορίες για τις εκάστοτε προβολές. Trust P.C.L.!

Πρώτο Βήμα και Μεσάνυχτα και Κάτι τιτλοφορούνται οι δύο νέες ενότητες που φιλοξενεί ο Απόλλωνας σε συνεργασία με το ΕΚΚ από αρχές Νοεμβρίου. Κάθε Σάββατο,στις 4 το απόγευμα, προβάλλονται οι πρώτες μικρού μήκους ταινίες Ελλήνων και ξένων δημιουργών, κάποιες από τις οποίες προβάλλονται για πρώτη φορά στο ελληνικό κοινό. Κάθε Παρασκευή και Σάββατο βράδυ, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο θεατής αποδρά στις αχατογράφτες περιοχές του πρωτοποριακού κινηματογράφου δίνοντας άλλη διάσταση στον όρο κινηματογραφική απόλαυση. Α! για να μην ξεχάσω... στο ΑΣΤΥ καθημερινά η πρώτη παράσταση (6.00 – 8.00) κοστίζει μόνο €3.50.

BIOS, Πειραιώς 84, Γκάζι, 210 3425335, www.bios.gr, bios@bios.gr
B.I.G., Τραπεζούντος 44, Νέα Ιωνία, 210 2754410, 6944905108, 210 2751561, bigartspace@yahoo.com
ΑΠΟΛΛΩΝ FILMCENTER CINEMAX class, Σταδίου 19, Σύνταγμα, 210 3236811, info@gfca.gr

THE OLD BOYS ARE BACK IN TOWN AT SOUL

Τα Pure parties αποτέλεσαν τα σημαντικότερα indie events κατά τη δεκαετία των 90s. Από τις πρώτες Θρυλικές μέρες στο Avant Garde με 20 άτομα σε τρελό χορό-ποτό και 24ωρο για μάσα το πρωί μέχρι το χαμό (πάλι με τρελό ποτό-χορό και 24ωρο για μάσα) κάνα δυο χρόνια πιο μετά. Aaaaaaxxx!! Glory Days... Τώρα λοιπόν η συνέχεια αυτών των επεισοδίων έχει το όνομα Old Boys και θα βρίσκεται κάθε 2η Παρασκευή στο Soul σε εντελώς, μα εντελώς, Freestyle πρόγραμμα.

Oldboys dj/vj set
Soul: Ευριπίδου 65
κάθε 2η Παρασκευή
(25/11, 9/12)

είσοδος δωρεάν
vinyl microstore
διόδου 34
210 3614544

YURIA 2005!

Το vinyl microstore διοργανώνει και φέτος τις εξαιρετικές γιορτές τέχνης και πολιτισμού «γιουρία»! Τιμώμενο πρόσωπο και φέτος θα είναι φυσικά ο γιούρι. Οι εκδηλώσεις θα διαρκέσουν ολόκληρο το Νοέμβριο και συγκεκριμένα κάθε Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή τις απογευματινές ώρες 18:00-21:00. Θα δούμε live τους drog_a_tek, p.s.stamps back, τρυπανόσωμα, chroniq, mecha / orga, free piece of tape, byzantium lambda, μονochrome, minimaximum improvisation, bombie baumann, ενώ δε θα λείψουν και τα dj sets από τους dj bwana, bomba energia soundsystem και annal vissi. Προς το τέλος Νοεμβρίου θα γίνουν προβολές σε νέες ελληνικές ταινίες μικρού μήκους με προσκεκλημένους τους δημιουργούς τους. Το ακριβές πρόγραμμα των γιουριών θα ανακοινωθεί απο το web site του vm, www.popart.gr.

velvet pot pourri./31

NOUVELLE VAGUE IN ATHENS

Είστε φαν της Punk μουσικής; Σας αρέσουν οι Clash και οι Dead Kennedys; Ή του New Wave και σας αρέσουν οι Depeche Mode, οι Sounds, οι Tuxedo Moon, οι Killing Joke και οι Joy Division; Και μήπως σας αρέσει και η pure pop και η bossanova; Αν σας αρέσει κάτι από αυτά θα έχετε την ευκαιρία να τα δείτε και να τα ακούσετε όλα σε μια συναυλία - θεατρική παράσταση που θα μας προσφέρουν οι μοναδικοί Nouvelle Vague. Τρεις κοπέλες performer που εναλλάσσονται μεταξύ τους κάτω από τους ήχους των love will tear us apart, just can't get enough, too drunk to fuck, escape my self, guns of Brixton, in a manner of speaking και άλλων πολλών εκπληξέων, μας υπόσχονται την πιο avantgarde συναυλία του χειμώνα. Τη συναυλία θα ανοίξει ο Γιάννης Νάστας (ΧΑΧΑΚΕΣ) στο νέο του erotica-project Nasta's Voice –ένα set πραγματική έκπληξη...

Nouvelle Vague
Σάββατο 10 Δεκεμβρίου
Gagarin 205 – Λιουσίν 205
Τιμή εισιτηρίου: €25
Προπόληση: Metropolis, ticket house,
www.i-ticket.gr

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

KENTRO: Booze, Κολοκοτρώνη 57, | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος, | Polis, Πεσματζόγλου 5 (στοά Βιβλίου), | Pop, Κλειτίου 10B, | Toy, Καρύτση 10, | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση, | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας, | Païti daeza, Παρνασσού 3, | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | Decadance, Βουλογροκτόνου 69, | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62, | Καφεκούτι, Σόλωνος 123, | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38, | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55, | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α, | Πωλείται, Κωλέττη 9, | Χάρτες, Βαλτετσίου 35, | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικήλη 168, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21, | Mommy, Δελφών 4, | Tribeca, Σκουφά 44, | Εν Δελφοίς, Δελφών 5, | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6-8, | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14, | Αψέντι, Ηρακλειδών 19, | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12, | Inotheke, πλ. Αβυσσινίας 3, | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2, | Μορφή, Ηρακλειδών 36, | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου, | Stavlos, Ηρακλειδών 10, | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7, | Αρόδον, Μισούλη 22, | Ψύρρα, Μισούλη 19, | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60, | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31, | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8, | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12, | Mama's, Περσεφόνης 41, | Taras, Τριπτολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154, | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΙΤΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου

καταστήματα

KENTRO: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικήλη 15, | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11, | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27, | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότσια 6, | Vinyl microstore, Διδότου 34, | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21, | Cake, Ηροδότου 13, | Energie, Σκουφά 29, | .Lak, Σκουφά 10, | Nine Below, Τσακάλωφ 16, | Rere Papa, Σκουφά 62, | Rora Lavada, Σόλωνος 42, | Το Βρακί, Σκουφά 50, | Roosia, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαιστου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3, | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 16, | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού, | Mofu, Σαρρή 28, | Occhi, Σαρρή 35, | Formika, Παλλάδος 9, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26, | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8

βιβλιοπωλεία

KENTRO: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Πολιτεία, Ασκληπιού 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35, | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκό 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268, | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10

σχολές

KENTRO: Άστυ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφειάδη, Μαυρομικήλη 168, **ΠΛ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ:** Άττικα 1 - 2, πλ. Αμερικής 5

ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κραναού 3, | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256, | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Μυητού 243

σινεμά

χώροι τέχνης

KENTRO: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικήλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΙΟ:** Bernier / Eliades, Επιταλάκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μπτσαίων 5 - 7, | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazou Rouge, Βίκτωρος Ουγκό 15, | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antipodoulou.art, Αριστοφάνους 20, | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία, | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20, | Els Haparrre, Μελανθίου 2, | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3, | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6, | Xirras Gallery, Σοφοκλέους 53Δ, | Α.Δ., Παλλάδος 3, | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7, | Ξί, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΟ ΨΥΧΙΚΟ:** Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ομήρου 8, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντας 44

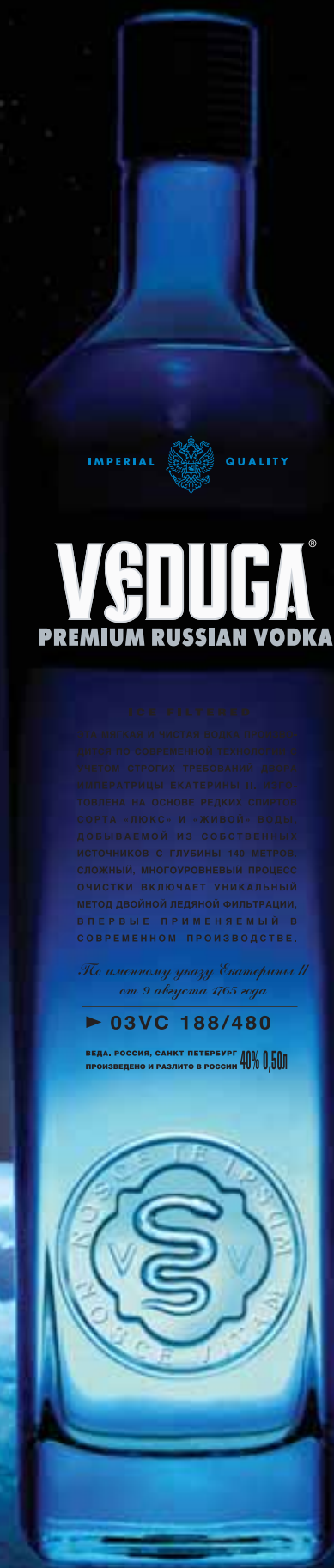
DO THE VELVET και στην υπόλοιπη Ελλάδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καφέ - bar - εστιατόρια: Elvis, Λεωφ. Νίκης 21, | Θερμαϊκός, Λεωφ. Νίκης 21, | Νίκης 35, Λεωφ. Νίκης 35, | Grotesque, Παύλου Μελά 4, | Το νερό που καίει, Προξένου Κορομηλά 47 | De Facto, Παύλου Μελά 19, **καταστήματα:** Αίγλη, Αγίου Νικολάου 3 & Κασσάνδρου, | Α.Ζ.Α. video club, Παλαιών Πατρών Γερμανού 5, | Εναλλακτικό Κάπνισμα, Μπαλάνου 32, | Joint, Αγίας Σοφίας 1, | Lotus, Σκρα 7, | Noise Records, Α. Μαργαρίτη 6, **βιβλιοπωλεία:** Παπασωτηρίου, Τσιμισκή 87, | Πρωτοπορία, Λεωφ. Νίκης 3, **χώροι τέχνης:** Gallery Kalfayan, Προξένου Κορομηλά 43

ΧΑΛΚΙΔΑ Velvet cafe, Τζιαντίνη 12 **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωναπούλου 6

More Taste

Less gravity

Timberland *Make it better.*

**RAIN IS UTTERLY
SEDUCED BY THE
SUEDE, AND THEN
THE SUEDE
COMPLETELY
REJECTS IT.**

*Beautiful and stubbornly waterproof.
This Suede Chukka is part of our
Timberland Limited Collection.
It's built with premium materials
by craftspeople who know a thing or
two about building shoes that last.*

